



***Nachtmerries worden werkelijkheden voor  
hen die sterk genoeg zijn om erin te geloven.***

*Colin Wilson*



# **TETRALOGIE**

**DEEL III**

## **DE KRIJSENDE DOODSSCHEDEL**

**HET EEUWENOUE LOT VAN**

**ANTWERPS RECHERCHEUR**

**DOMINIQUE DEGRYSE**



# **Leesbaar voor volwassenen en kinderen vanaf 14 jaar**

*Deze paperback of E - publicatie mag door kinderen vanaf 16 jaar worden gelezen. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige, negationistische en of opruiende teksten in beschreven. De auteur wil wel waarschuwen dat sommige hoofdstukken sterk aangrijpend zijn door romantische pure Halloween horror met spoken en geesten, of soms zelfs de Dood als de huiveringwekkende figuur met de Zeis.*



*Niets in dit boek mag worden overgenomen, gekopieerd op gelijk welke mediadrager, hetzij mondeling, hetzij schriftelijk, hetzij gedigitaliseerd of op gelijk welke mogelijke manieren dan ook, zonder uitvoerige en schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.*

## ***Durante causa durat effectus***

*(Zolang de oorzaak duurt, duurt ook de werking)*

# PROLOOG

*Iedereen heeft een familiestamboom. Daar valt niet aan te tornen. Voor vele families is het wel vrij moeilijk hun stamboom uit te puzzelen wie hun voorouders waren. Maar we weten ook dat elke daad, hoe klein ook, al was het per ongeluk je glas op de grond laten vallen, gevolgen kan hebben voor de toekomst van je nakomelingen. Vele geleerden lachen daar eens mee. Maar overtuigende bewijzen dat het onzin is, brengen ze niet aan. De wetenschap “kwantumfysica” heeft onbeperkte mogelijkheden bloot gelegd dat kleine daden in het verleden, grote gevolgen kan hebben voor de toekomst. Daar was zelfs Confucius van overtuigd. Meer nog... hij zei dat een fladderende vlinder in zijn geboorteland ergens op een ander werelddeel een onweerstorm kon veroorzaken.*

*Dit is het verhaal van een sympathieke, integere en doodgewone Antwerpse politierechercheur Dominique Degryse, ‘Dom’ voor de vrienden, die onbewust een gigantisch, allesomvattend wereldgeheim in zich meedraagt, ontsproten uit zijn onbekende duistere familie diaspora doorheen de eeuwen, tot zelfs vóór Christus.*

*Elk gebaar, elke gedachte en elke handeling legt een spoor vrij die de verdere geschiedenis van de mensheid in een bepaalde richting kan en zal duwen. Door een reeks onvoorziene coïncidenties die zich in het verre duistere, duizenden jaren oude diaspora-verleden van deze rechercheur heeft er zich een onvoorzien roestig tandwiel van Vader Tijd in beweging gezet en vreemde toekomstige gebeurtenissen ontlokt die in principe nooit hadden mogen ontstaan.*

*Doms voorvader Gryyse die als roverhoofdman vóór de geboorte van Jezus Christus ergens op de berg Ararat te Turkije naar een perkament van mensenhuid, met teksten in bloed geschreven, zocht. Daarmee heeft de voorvader van Dom een trigger gemaakt waardoor de Tijd een verkeerd tandwiel van de toekomst in werking heeft gezet. Het is voor Dom allemaal begonnen met een moordonderzoek van een Cold Case in 2014. Zal Dom deze trigger een halt kunnen toeroepen? Of zal het verkeerde tandwiel van Vader Tijd uiteindelijk*

*resulteren in een niets ontziende Europese oorlog rond het jaar 2025? Alleen Dom kon het stoppen of net op gang brengen. Maar daarvoor moest hij eerst alle perkamenten met mensenhuid van zijn voorvaderen vinden, de bloederige teksten ontleden en de Rites uitvoeren. Wat het ook zij... in 2025 zal Vader Tijd beslissen of het een oorlog wordt of dat voor de eeuwigheid nooit nog oorlog zal komen.*

*Remo Pideg*



***Kwantumfysica is het ultieme  
schaakveld van Dimensie, Tijd en  
Ruimte. Wie dit begrijpt kan van een  
pat stelling een winnende game maken.***

*Citaat Remo PIDEG ©*



### **DEEL 3 DE KRIJSENDE DOODSKOP**

#### **SYNOPSIS**

Bij vragen om specifieke informatie in de pauselijke archeologische diensten van het Vaticaan, werd de curie plots erg argwanend door het onderzoek van Dom naar zijn eigen duistere verleden. De curie stelde onmiddellijk een rogatoir veiligheidsofficier aan om de zaak te onderzoeken, dik tegen de zin in van de Schepen die liever het gevonden historische ornament wilde verkopen aan fenomenale bedragen en het geld op eigen zak steken. Maar de Schepen had ook af te rekenen met haar oude vijand... rechercheur Dominique Degryse die altijd roet in haar eten smeedt.

En de ontdekking dat er een ruïne van een verborgen en besloten nonnenklooster ergens in het Verdronken Land van Saeftinghe bestond volgens gevonden schotschriften van Doms voorouders... het klooster en de Orde der Witzusters werd door het Vaticaan volledig verborgen gehouden, totdat Dom het klooster bij toeval ontdekte alsook een klein boskerkhofje waar zich duistere taferelen hebben plaatsgevonden. Dom viel in een open graf tot wanhopige angst van zijn vriend Willy Lemmens...



# ***DE KRIJSENDE DOODSCHEDEL***

***Het Verdrongen Land van Saefthinge zaterdag 5 september 2015***

*Na een erg lang onderzoek binnen een Cold Case die commissaris Bomans te allen tijde opgelost wilde zien (zie Deel I, 'Dodelijk Familieverleden'), kwamen rechercheur Dominique Degryse en zijn inspecteur Willy Lemmens terecht op een oeroud piepklein boskerkhofje (Lees Deel II De duistere 'Orde der Witzusters') dat in de Antwerpse middeleeuwen 'Galgenberg' werd genoemd, al weet niemand precies waarom net die naam. Rechercheur Dominique, beter gekend als Dom kwam een vage link op het spoor van zijn eigen duistere verleden. Het was de bedoeling die eeuwenoude geraamtes op te graven en er een ruggenwervel uit te nemen voor DNA onderzoek. Het derde graf dat geacht werd van Neles zoon Brieg te zijn was echter leeg. Dom zag een kleinood in het gat liggen. Hij sprong het lege graf in en raapte het kleinood op. Maar plots stortte het graf in en Dom verdween gillend in de donkere diepte, zijn wanhopig bange vrienden Willy Lemmens en Doc achterlatend...*

“Laat ons hopen dat het volgende die van de pastor Cools is en dan kunnen we terug naar huis.”, bromde Dom met hoop in zijn stem. Het volgende graf ging open maar er lag helemaal niets in. Beide mannen groeven nog wat dieper doch het was boter aan de galg. Willy wilde het gat weer dichtgooien maar Dom hield hem tegen.

“Wacht even Willy... ik meen daar iets te hebben zien liggen.”, maande Dom zijn vriend aan om het dichtgooien te stoppen. Dom sprong in het graf en greep het ding dat hij gezien had. Misschien was dat het kleinood dat de Kerk zocht. Hij hield het omhoog om het ding beter te kunnen bekijken. Het was kleine, rechthoekig en mogelijk van zilver. Het was immers wat groen uitgeslagen, waarschijnlijk door het lijkenvet. Dom stak het kleinood in zijn broekzak en wilde

uit het gat klimmen. Onverhoeds scheurde de bodem open en Dom viel gillend naar beneden. Willy was erg hard geschrokken en sprong liggend voor het gat wanhopig roepend en krijsend. Willy viel er zelfs bijna in. Maar dat zou hem niets gescheeld hebben. Het enige wat hij wilde was de Chef in levende lijve te kunnen zien. Hij boog zich nog dieper “Chef... CHEF... Waar bent u? Chef... Alstublieft laat van u horen... CHEF...”, krijste een wanhopige doodsbanige Willy... maar het bleef oorverdovend stil. Dom antwoordde niet meer. Een doodse stilte walmde Willy tegemoet.

Geen geluid weerklonk uit die donkere diepte van dat lege graf. Doc had alles kunnen volgen dank zij de mobilfoon die Willy steeds bij zich droeg. Ook de schouwarts was erg geschrokken en een wilde panische angst overviel hem. “Willy... Willy... wat is er in godsnaam gebeurd? Willy... waar is Dom? Leeft hij nog? DOM... waar ben je toch?”, brulde Doc zo hard hij kon. Er kwam geen reactie. “De Chef is naar beneden... beneden gedonderd... Oh god! Oh god! Leeft hij nog wel? Mijn God CHEF...”, krijste de inspecteur in hevige paniek. Willy begon te wenen en bleef naar de Chef roepen en krijsen maar helaas kwam er nog steeds geen enkele reactie. Willy begon spontaan te hyperventileren. Hij kreeg het enorm benauwd en kon niet goed ademen. Hij trachtte te ademen lijk gek. Zijn hart bonsde als een razende in zijn borstkas.

“Willy jongen... verman je in godsnaam! Je hyperventileert... adem in een zakje. Je hebt koolzuur nodig. Doe het in Godsnaam! Want Dom heeft onze hulp nu er dringend nodig. Is het een diep gat? Kun je de bodem zien? Kun je misschien Dom zien liggen? Hou je gsm open... ik stuur een medisch hulpteam! Rustig blijven Willy. Alleen kalmte van ons kan Dom redden.”, riep Doc. Hij wou dat hij nu dààr was!

“Rustig maar jongens... ik ben helemaal oké!”, klonk plots de blikkerige stem van Dom door de mobilfoon. Zowel Doc als Willy lieten een enorme zucht van diepe opluchting. Ze waren enkele minuten doodsbang geweest... een primitieve oerangst die men zelfs zijn ergste vijand niet toewenste.

“Chef... Chef...godzijdank... ik dacht al dadelijk dat u dood was.”, huilde Willy hartverscheurend. Zo bang had de inspecteur zich nooit eerder gevoeld.

“Nee hoor Willy... was even mijn bewustzijn kwijtgeraakt doordat mijn harde kop ergens tegensloeg... Juist ja... tegen zo’n koppige stutbalk! Maar je weet dat

onkruid niet vergaat, hé? Ik zie de opening bovenaan en jouw hoofd Willy. Kun jij me zien?”, wilde Dom weten.

“Nee Chef... het is aardedonker daar beneden. Waar bent u nu eigenlijk?”, vroeg de inspecteur. Er was even een pauze. Willy vermoedde dat de Chef trachtte rond te kijken. Dat was geen sinecure in die diepe duisternis daar beneden, meende hij. “Kun je me een LED vèr-straler toegooien Willy, alsjeblieft?”, riep Dom vanuit het lege graf en niet meer via de mobilfoon. Willy trachtte naar beneden te turen maar zag Dom niet. Hij haalde uit zijn ranseltje de gevraagde straler, knipte het ding aan en scheen naar beneden. Toen zag hij Dom. Opnieuw een diepe zucht van opluchting overviel Willy. De Chef had kennelijk een ferme buil op zijn voorhoofd maar hij was gelukkig niet gewond. Het had echt verkeerd kunnen aflopen, besepte de inspecteur rillend. En het onrustige gesnuif van Doc was kennelijk overal hoorbaar. Een grinnikend lachje van Dom bereikte de inspecteur. Maar Willy voelde zich nog veel te opgejaagd om ook te lachen.

“Alles goed met u Chef? Niet gewond? Volgens mijn ruwe schatting bent u nu zo’n tien meter lager gevallen. De meegevalen losse aarde heeft gelukkig uw val getemperd. U had sowieso uw nek kunnen breken. Ik gooi u de lamp toe en ga daarna een touwladdertje uit de boot halen aan de rand van het moeras. Ben binnen vijf minuutjes terug. Houdt u het zo lang vol Chef?”, vroeg Willy die eerst de straler naar Dom gooide en in zeven haasten terug liep naar het rubberbootje aan de rand van het moeras.

Dom ving de LED vèr-straler handig op en bescheen de wanden. Alle aarde werd door balken gestut. Plots herinnerde de rechercheur zich het hachelijke moment dat hij zelf op het laatste nippertje werd gered uit zo’n gang waar alle aarde plots naar beneden viel en hem zonder zuurstof zette. Hij was bijna gestikt. (*lees ‘Boodschap uit de Hel’ die in mei 2020 wordt uitgegeven, noot van de auteur*). Met enige moeite onderdrukte Dom die opkomende angst. De wanden waren immers van stijve en harde leemgrond. Zo snel zal dat dan ook niet instorten, meende Dom opgelucht. Die stutbalken waren oud... oeroud. Kennelijk gemaakt in de vijftiende eeuw, dacht de rechercheur. Toch zagen ze er nog steeds erg solide uit, wat hem wel geruststelde. Mogelijk gebruikte men eikenhout vanwege de robuustheid en sterkte van die houtsoort, een houtsoort die heden te dage ongelofelijk duur is geworden. Dom bescheen de gang. Hier en daar zag hij weinig bruin geworden doodsschedels liggen en ribbogen. Mogelijk van

ingesloten grafrovers die wanhopig naar een uitgang zochten. De gang achter hem ging kennelijk niet erg ver. Eigenlijk kon je zeggen dat het moedwillig afgesloten was omdat er hopen afval van kurkdroke takken en oude verdorde boombladeren fungeerden als volkomen ondoordringbaar. Mogelijk wilden de dodenakkergravers voorkomen dat iemand hier door heen zou raken. Dom noteerde dat in gedachten en bescheen de gang vóór hem. Hmm... het loopt gewoon door in de dieper wordende duisternis. Maar waar zou verdorie het skelet van Brieg, de eeneiige tweelingbroer van Nele Van Dorsmael ergens zijn? En... de overblijfselen van pastor kapelaan Cools die onder gruwelijke omstandigheden ter dood werd gefolterd door een pauselijke nuntius, rond 1700. Die gedachte liet hem herinneren aan het gevonden kleinood vóór hij in de diepte werd gesleurd door de gravitatie van de aarde. Hij haalde het ding uit zijn zak en bekeek het onder het felle licht van de LED vèr-straler. Mogelijk was het van zilver vervaardigd... helemaal groen uitgeslagen. Er stonden alwéér vreemde lettertekens op, ook in Futhark waar hij geen jota van afwist. Een vloek ontsnapte hem langs de lippen.

“Chef... Chef... ik ben terug! Ik laat het touwladder naar beneden. Dan kunt u terug naar boven klimmen.”, weerklonk de luide stem van Doms ondergeschikte uit het gat bovenaan. Dom hoorde de uitrollende beweging van de touwladder. Gelukkig was het ding lang genoeg om tot de bodem te raken. Maar hij was nog niet van plan terug omhoog te klimmen. Hij trok aan de ladder en het ding leek goed vast te zitten. “Willy... kom naar beneden. We zijn hier gekomen om alles te onderzoeken, niet om hier weer snel terug te verdwijnen. Kom naar beneden. Heb je je eigen LED vèr-straler bij? Mooi zo, kom nu maar af.”, riep Dom op een geruststellende manier, want Willy was een nogal angstig persoon dank zij zijn coimetrofobie (*angst voor kerkhoven en begraafplaatsen, noot van de auteur*) en last but not least een lichte vorm van claustrofobie.

“Oké Chef... ik kom... met heel veel tegenzin, maar ik kom...”, riposteerde Willy Lemmens met een enorme joekel van een kikker in zijn keel. Dom wachtte tot zijn aarzelende vriend beneden was. Willy keek rond en bescheen de wanden.

“Het lijkt me solide Chef, al vraag ik me af hoe het mogelijk was dat u er doorheen ging. Dat klopt eigenlijk niet met de densiteit van dit soort leemgrond.”, merkte de inspecteur op. Dom knikte veelzeggend.

“Herinner u het Schotschrift... het gedeelte waarover novice kapelaan Marcus het over had toen hij een zogenaamde moordenaar hier diende te begraven. Remember this...”, murmelde Dom toen hij een bepaald gedeelte uit het schotschrift dicteerde.

*...De atmosfeer op dat kerkhof was zo huiveringwekkend en vooral sterk beklemmend. En... waren daar in de verte... là in dat lege graf geen vurig, kwaadaardig kijkende ogen te zien?*

Willy herinnerde het zich ook plots toen hij er over nadacht.

Dit Schotschrift had hem bij lezing wel danig in de ban van doodsangst gekluisterd. Zo erg was hij er door aangegrepen, te meer omdat het allemaal echt gebeurd was en dit geen scene is uit een horrorverhaal of B-film. Niettemin keek Willy wel eens graag naar een horrorfilm. De Exorcist... een film uit 1973 van vond hij superbe!

“Klopt jongens... ik weet het ook nog.”, bromde de stem van Doc krakend door hun oor telefoontjes. Dom merkte dat de communicatie tussen hen en Doc moeizamer begon te lopen en weet dit aan de gesloten omgeving van het lege graf. Die leemgrond was erg ondoordringbaar voor WIFI en dat wil wel wat zeggen. “Doc... het kan gebeuren dat we je niet horen en jij ons ook niet. De WIFI is hier nogal zwak ondanks de versterking via onze UKW mobilofoons. Hou daar rekening mee en raak niet in paniek als je ons plots niet meer moest horen. Ja?”, wees Dom de schouwarts over de beperkte mogelijkheden van de WIFI.

“Aye... gesnopen Dommie. Maar laat me alsjeblieft niet te lang in het ongewisse. Over en out.”, kraakte Doc. Willy zette de mobilfoon af om de batterij te sparen. “Euh Chef... in welke richting wilt u gaan? Die recht voor ons lijkt nogal akelig. En die achter ons is kennelijk afgesloten.”, vroeg Willy. Dom wees de gang achter hen. Willy slaakte een zuchtje van opluchting. Dus gelukkig niet die aardedonkere gang in.

“Die kant... we moeten eerst weten wat er achter zit. Ik denk dat die plaats niet voor niets zo werd afgedicht. Vele takken, bladeren en afval om iets verborgen te houden werkt behoorlijk prikkelend op mijn speurneus.”, grapte Dom om de spanning te breken. Willy zei er niets op en liep dadelijk naar de achterkant van

deze donkere gang. Daarna wou hij de takken wegstampen tot Dom hem plots tegenhield.

“Neenee... niet doen Willy. Ik meen te weten dat dit afgedekte gat in de richting van het moeras laveert. Stel je maar eens voor dat het moeras hier zomaar binnenloopt met ons erin. Niemand die onze lijken ooit zou terugvinden.”, waarschuwde de rechercheur. Geschrokken hield Willy plots op. Hij hoopte maar dat hij niets in beweging had gezet. Dom kwam erbij staan en bestudeerde de ligging van het opgeworpen afval. Hij ging plat op de grond liggen en bescheen de openingen tussen de takken. Toen zag Dom het... die gang liep verder. Er was geen gevaar voor overstromingen door het moeras. Toch bleef hij beducht op onverwachte wendingen. Dom pakte een tak en smeed die achter hem.

“We gaan hier tak na tak alles weghalen. Die gang loopt verder maar... naar waar? Dat mag Joost weten.”, bromde de Antwerpse rechercheur met een peinzende blik.

Na een dik uur was het gat bijna geheel ontruimd.

“Blijf hier maar wat wachten Willy... ik ga even naar de opening en verwittig Doc met wat we van plan zijn.”, zei Dom terwijl hij terugliep. Willy hield zijn vriend scherp in de gaten. Gelukkig was hij nog steeds in zicht toen hij vóór het gat Doc op de hoogte bracht. Willy liet zijn gedachten de revue passeren. Het was allemaal begonnen met die Cold Case van de onopgeloste moord op inspecteur François Kierkegaard die de Chef op zijn bureau had gekregen. (*lees Deel I tetralogie Dodelijk Familieverleden, noot van de auteur*) Die Kierkegaard zou later de biologische vader zijn gebleken van de Chef. Zijn ware naam was Groyi... Frank Groyi. Dat was de aanleiding van een groot onderzoek waarin Willy tegen wil en dank mee in verzeild raakte. Maar voor de Chef had hij dat er graag voor over. Hun avonturen hebben hen geleid naar Frahan aan de Semois in de buurt van het stadje Bouillon waar een vreemde paranormale (?) of pareidolische hallucinatie plaats vond alsook iets heel vreemds in de Kloof van het heuvelachtig gebergte. Het bracht hen een nieuwe Cold Case die ook de baas, commissaris Bomans aanbelangde. Alles leidde tot de vondst van een oud gigantisch uitgestrekt familiemausoleum op het Schoonselhof, het enorme kerkhof van de metropool Antwerpen, met talloze duistere geheimen waarvan er nog geen enkele opgelost raakte. En net in dat familiemausoleum daar vond de eeneiige tweelingzus van de Chef bijna de dood door een plotse, compleet onverwachte instorting. Donia verkeert

momenteel nog steeds in een vreemde, diepe coma. Alle gevonden puzzelstukken leidde hen naar de onderaardse catacomben van het Antwerpse OLV kathedraal waarna het Vaticaan argwanend begon te doen. Uiteindelijk vonden ze Schotschriften over ene Xaverius De Sponde, een Vlaemsche struikrover uit het jaar duizend rond kersttijd die een voorvader leek te zijn van de Chef. En weer een nieuw Schotschrift vertelde dat de tweelingzus van de Chef, ene Nele Van Dorsmael een soort leidster was van een duistere kloosterorde. Uiteindelijk vonden ze een klooster dat verborgen lag in een klein minibosje in het Verdrongen Land van Saefthinge en een zogenaamd vermaledijde dodenakkertje waar ze zich op dit moment bevonden...

“Ha Willy... ik heb Doc helemaal op de hoogte gesteld en hem beloofd dat we over twee uur, hum... zestien uur dertig om precies te zijn, terug contact opnemen. Eén minuut te laat en Doc belt onmiddellijk de hulpdiensten op. Ach je kent hem wel.”, grinnikte Dom lachend. Willy knikte... helemaal Doc, bevestigde hij en grinnikte. Dom bescheen de nieuwe gang en herinnerde zich plots iets terwijl hij zijn zakken betastte. Hij haalde een zak knipper led sticks tevoorschijn, die dienstig zijn om je weg terug te kunnen vinden.

“Oh ja... ik kocht een honderdtal van die knipper led-sticks. We plaatsen er eentje op elke tien meter dat we verder gaan. Zo kunnen we moeilijk verdwalen mochten er plots meerdere ingangen zijn. Snap je? Die lichtjes kunnen zowat een maand lang zonder problemen knipperen en hoe lager de knippersnelheid, hoe langer ze kunnen branden. Ik stel ze af op maximaal twintig seconden en degressief. Als we teruggaan nemen we ze ook terug mee.”, vertelde de Chef die er eentje in de taaie leemgrond ramde. Op de punt van het ding begon vrolijk en snel een blauw lichtje te knipperen. Dom stelde het af op twintig seconden. Willy vond de twintig seconden instelling nogal lang. Een snel en regelmatig geknipper maakt dat ze de lampjes ook beter kunnen volgen. Nu moeten ze alle twintig seconden wachten om verder te kunnen. Maar anderzijds kunnen ze bij een lager knipperfrequentie kan de ingebouwde knoopcel ook veel langer mee gaan. Gelukkig zijn alle lampjes niet synchroon op elkaar afgestemd, want dit kon wel eens problematisch geweest zijn, meende Willy.

“Ik kon ook de goedkopere rode kleur nemen maar in zo’n eng oord is dat niet bepaald raadzaam. Het zou ons doen denken aan vurige spookogen.”, lachte Dom terwijl hij de knipperfrequentie instelde van de meeste lampjes.

“Komaan jongen... we gaan verder. Sperans quia beneficium (*vert: Latijn 'op hoop van zegen', noot van de auteur*). Vooruit met de geit.”, lachte Dom met zijn breedste Tom Cruise smile. Willy was ietwat opgelucht maar de innerlijke angst voor akelige dingen was nog steeds persistent aanwezig en dat beviel hem minder. Hij volgde de Chef die elke vijf stappen bleef staan en met zijn straler in de verte probeerde te schijnen. Het was zoals in de catacomben van de OLV Kathedraal en in de spelonken van de Kloof te Frahan... het duister slokte het licht van dichtbij al op. Het was voor Willy en in mindere mate voor Dom nogal verontrustend. Wat gaan ze op hun weg tegenkomen? Na een hele poos liet de Chef een sakkerende vloek horen. Willy werd weer zeer bang. Was er iets met de Chef? Hij richtte zijn straler op Dom die echter in zijn ranseltje zat te prullen.

“Verdomme... geen knipperdingetjes meer. Heb er maar twee over. Had er meer moeten kopen, sodedjù! Die gang is ontzettend lang en we weten nog steeds niet waar ie ons heen leidt.”, foeterde Dom. Willy keek op zijn digitaal polsuurwerk dat via WIFI met zijn smartphone verbonden was. Voor het jaar 2015 het nieuwste van het nieuwste op het gebied van telecommunicatie, meende Willy.

“Chef... we kunnen maar beter teruggaan want over een kleine twintig minuten wil Doc ons horen en we zijn hier al een dik uur erg traag onderweg.”, stelde de inspecteur voor.

“We hebben geen keus makkertje. Volgende keer komen we hier met Doc en zullen we nog iets beter uitgerust zijn dan vandaag. De tijd is hier de geniepige spelbreker.”, bromde Dom niet bijster goed gezind. Dom betastte de muren die uit vrij stijve vochtige leemgrond leek te bestaan. Hij verwonderde zich echter over de vochtigheid terwijl het in dit gangenstelsel kurkdroog aanvoelt. Daarna bescheen de rechercheur een stutbalk en bevoelde het hout. Kurkdroog... Dat was een vreemde wending van coïncidenties. Dom haalde zijn schouders op. Als die gang al meer dan vierhonderd jaar standhield, waarom zou het dan nu anders zijn? “Komaan Willy... we zullen onze Doc blij verrassen door eerder terug te komen dan de beloofde twee uur.

Willy knikte goedkeurend, blij dat hij niet langer meer moet dwalen die dit enge oord hier. De twee mannen keerden terug naar de opening...

***Door de komst van Jezus Christus in  
deze wereld zijn de zonsondergangen***

# *van de tijd veranderd in de zonsopgangen van de eeuwigheid.*

*Clemens van Alexandrië*

*De curie in het Vaticaan is in beroering. Kardinaal Aldo Sforza, aartsbisschop van Milano en de meest vertrouwde rechterhand van paus Joseph Aloysius XVI, had moeite om iedereen tot bedaren te brengen...*

*En natuurlijk was het alweer kardinaal Salas die een knuppel in het hoenderhok smeeet. Hij had het een en ander vernomen van zijn culturele afdeling. Sforza had alle moeite om de vier hoofdbestuursleden van de curie te kalmeren. Salas bleef hem echter grinnikend aanstaren. De aartsbisschop Sforza ziedde van woede tegenover die vervelende kardinaal Salas. Hij dacht er over eens met de paus te gaan praten over Salas' ziekelijke interrupties en spotternijen. Sforza hoopte op hulp van de paus om Salas uit de curie te werken en op retraite te laten gaan voor de rest van zijn leven. Maar of dat zal lukken zijn een paar andere mouwen...*

“We starten de wekelijkse vergadering De Dato Deus... September viginti duo milia Lunae decem et octo (vert Latijn: Maandag 18 september 2015, noot van de auteur) Eerst het ‘Onze Vader’ vóór we overgaan tot de agendapunten voor de komende week, mijn broeders...”, begon monseigneur Aldo Sforza op nederige toon.

Er werd zachtjes kelen geschraapt, zacht gekucht... gepreveld en haast onhoorbaar gefezeld. Het gebed werd in een zacht onverstaanbaar gemummel beëindigd.

Monseigneur Sforza zette zijn leesbril op en nam een papier uit zijn diplomaten koffertje die hij zelf eerst nog eens grondig las alvorens het er over te hebben. Maar een zwak kuchje van pestkop kardinaal Salas verstoorde hem uit zijn gedachtegang. “Uche... excusat milia monseigneur Sforza... er is iets belangrijkers buiten onze agendapunten die ik nù wens te bespreken. Het duldt helaas geen enkel uitstel. Ook onze Heilige Vader dient er van op de hoogte worden gesteld...”, mompde Salas met een grinnikende grijns op zijn ascetisch magere gezicht. Enkele lange witte haartjes en de kleine rode snee op zijn kin verraden de onzorgvuldigheid die hij steeds betrachtte met zijn scheermesje. Sforza keek ernstig verstoord op naar deze spelbreker die nooit anders gedaan heeft dan de curie op te zadelen met zijn oeverloos gezeur en niets ter zake doende vragen annex opmerkingen.

“Wat wenst u te zeggen Salas? Als het weer iets is dat niets met onze agendapunten te maken heeft, verzoek ik u beleefd te zwijgen.”, snauwde de kardinaal van Milano.

Een grinnikende grijns was het antwoord op deze opmerking van Sforza. Kardinaal Salas stond op en liep naar het spreekgestoelte dat er enkel als versiering stond. Kennelijk wilde hij het hoge woord voeren. Theatraal... zoals altijd, meende Sforza. Hij begon die ouwe kerel echt te haten maar tot hiertoe vermocht hij niets tegen Salas omdat hij een boezemvriend is van de paus. Het zal dus niet makkelijk zijn!

“Broeders... monseigneur Sforza speldt ons van alles op de mouw aangaande ons onderzoek naar de geschiedkundige ornamenten in dat achterlijke provinciestedje, als ik het wel heb... Antwerpen waar Gods gebouw de... eum... onze Lieve Vrouwe kathedraal staat...”, begon kardinaal Salas heel dramatisch en theatraal. Er ontstond een druk geroezemoes van schrik en van verontwaardiging. Salas liet zijn woorden goed bezinken maar Aldo Sforza was kwaad... heel kwaad, om niet te zeggen... razend geworden. Nooit eerder werd hij van zoiets laags beschuldigd... hij de integere kardinaal zelve... de betrouwbare rechterhand van de Heilige Vader... de paus zelf. Zijn gezicht nam een donkerpaarse kleur aan. Maar Sforza bewaarde zijn kalmte. Dat was het enige wat hem kon redden.

“En hum... monseigneur Salas... kunt u ons alstublieft ook vermaken met te vertellen welke dingen ik u en onze broeders, hier aanwezig, op de mouw speld? Ik ben zeer erg benieuwd.”, zei Sforza heel minzaam. Maar innerlijk kookte Sforza van withete woede tegenover die vervelende piet moeial die zijn lelijke snufferd in zaken stak die hem geen sikkepit aangaan. De ontwapenende woorden van Sforza deden Salas van weeromstuit zieden. Eén – nul voor Sforza dacht de kardinaal van culturele zaken zwaar geërgerd. Maar hij zou het daar niet bij laten. Wacht maar een beetje...

“Monseigneur Sforza u heeft enkele maanden geleden een veiligheidsofficier van de paleiswacht naar dat achterlijke stadje gestuurd om de gevonden religieuze ornamenten in beslag te nemen. Juist? Bon... waar zijn die ornamenten nu? Dat had al enkele vergaderingen geleden besproken moeten worden. Onlangs vroeg ik het u persoonlijk maar u weigerde antwoord te geven. Ik vroeg het die jonge officier en die vertelde me dat hij gebonden is aan zwijgplicht. Nu... mijn broeders... die zwijgplicht geldt niet voor de vier bestuursleden onderling en de getuigende kardinalen van allerlei gepluimde van onze curie. Dat weten jullie allemaal. Ik kan nog meer te weten... kardinaal Sforza heeft een geheim budget vrijgemaakt ten bedrage van vijfhonderdduizend euro om een expeditie te financieren onder leiding van die rechercheur in kwestie, die... die...”, Salas probeerde op Doms naam te komen maar Sforza onderbrak de oude man op een grinnikende maar minzame ijle manier. Hij wilde ten alle prijze voorkomen dat Salas deze woordenwisseling won. “Rechercheur Degryse... Dominique Degryse. Dat was het toch wat u wilde zeggen, hé monseigneur Salas?!”, repliceerde de kardinaal van Milano met een dunne spottende glimlach op zijn opeen geklemde lippen. Niemand die echt opmerkte dat Aldo Sforza razend was door de ongewenste ontboezemingen van smerige pietlut Salas.

“Ja dat klopt. Waarom niet onder leiding van onze jonge bekwame officier? Eum... Steinwalz? Het is toch een actie van het Vaticaan?! Dan moet toch iemand van ons de leiding nemen?!”, pareerde Salas geërgerd. Sforza knikte.

“Inderdaad broeders... het is een actie van het Vaticaan. Maar concreet gezien mag in geen enkel opzicht verantwoordelijkheden afgeschoven worden op het Vaticaan. Daarom opteerde ik om de leiding te geven aan die razend intelligente Antwerpse rechercheur. En nog eens, knoop dit eindelijk goed in uw oren... Antwerpen, monseigneur Salas... is géén achterlijk provinciestadje maar een

wereldmetropool met een wereldhaven. Ik mag toch hopen dat u dat onthoudt want anders ga ik ernstig twijfelen aan uw fenomenale culturele kennis.”, beet Sforza hem venijnig toe. Salas schrok ervan. Hij mocht dan al tweeënzeventig jaar zijn maar had nog steeds een scherp verstand, niet onderhevig aan de sluipende ziekte waaraan de meeste zestigplussers beginnen te lijden... dementerende vergeetachtigheid.

“Op deze wijze dan... kunt u ons dan meer uitleg verschaffen? Wat zoeken we daar met die expeditie? Religieuze ornamenten? Komaan Sforza, laat me echt niet lachen. Begin eens met een beetje eerlijkheid te betrachten in plaats van ons wat voor te liegen en verzinsels op onze mouw te spelden.”, snerpde Salas kwaad terug.

“Quia non novit eum dicit Dominus dimitte illi...”, smeekte Sforza met beide opgeheven armen en hemel richtend. (*Latijn: Quia non novit eum dicit Dominus dimitte illi vert: Heer vergeef het hem want hij weet niet wat hij zegt, noot van de auteur*)

Salas werd zonder omwegen erg kwaad. Hij had gehoopt om een Sforza te zien die kruipend van angst naar hem zou toekomen en smeken om te stoppen met die ontboezemingen. Maar dat Sforza de spot met hem zou drijven, ging Salas veel te ver. Dat had hij echt niet verwacht. Ook de broeders keken Salas aan alsof hij des duivels gedreven was. Sforza keek de oude man grijnzend aan. Hij had gewonnen en dat was het belangrijkste. Nu mogen de broeders hem vragen over de expeditie stellen. Eigenlijk was het tijdstip erg goed gekozen, vond de kardinaal van Milano. Salas liep woedend naar de deur en knalde die hard achter hem toe.

“Monseigneur Sforza... wat heeft die komedie van Salas eigenlijk te betekenen? Waarom ging hij zo te keer?”, wilde de kardinaal van Polen weten. Sforza kende deze man heel goed. Hij was een der vroegere medewerkers van de overleden paus Karol Wojtyla. Voor hem moest Sforza wel degelijk oppassen en hij wist het maar al te goed. Sforza was dus extra voorzichtig in het formuleren van zijn antwoord.

“Ik weet echt niet wat Salas bezielde. Ik ga er vanuit dat hij het begrip ‘*religieuze ornamenten*’ vernam en dacht dat die voor hem waren. Maar helaas is die zaak niet zo eenvoudig. Het gaat dan ook om paus Clemens XI en we weten allemaal dat die paus, weliswaar een godsgeleerde en magnifiek historicus was doch eveneens een folteraar die plezier schiep in het pijnigen van mensen en hij had veel concubines. Zo wees hij er op dat pijn een zegen van Christus was wat

natuurlijk perfide onzin is. Erger is dat deze paus ook een kapelaan, ene Cools, heeft laten dood folteren en begraven op een onheilige plaats. Bovendien werd kapelaan Cools begraven in een zeer onchristelijke pose met een omgekeerd kruis en dergelijke. U moet er maar eens aan denken wat er zou gebeuren zo onze gelovigen er achter komen. Onze heilige kerk zou een gigantische hoop gelovigen verliezen wat de media kennende zouden die verwijzen dat de kerk maar al te graag duivelsriten pleegden.”, vertelde de kardinaal van Milano naar waarheid. De andere knikte en begreep ook wel dat je zoiets niet aan de grote klok hangt.

“Bon... dit gezegd zijnde, ik ga de vergadering eerder verlaten om de heilige Vader inlichten over het schandelijke abominabele gedrag van monseigneur Salas.”, zei de Poolse aartsbisschop Wojtyla.

“Doe dat alstublieft. Ik bezorg u nog een deugdelijk afschrift van de besproken agendapunten.”, repondeerde Sforza vriendelijk. De Pool knikte minzaam en verliet de ruimte.

“Zo, mijn broeders... we gaan over tot de orde van de dag. Agendapunt één... Er wordt overal ter wereld gevraagd kleine kerkgebouwen te renoveren. We voorzien een budget van tien miljoen. We stemmen met gewone handopsteking. Wie is voor?”, begon de kardinaal van Milano. Een tweetal handen gingen omhoog, gevolgd door twee aarzelende. Iedereen ging dus akkoord. De curie bestond uit vier bestuursleden en directe afgevaardigden van de paus. De andere kardinalen zitten er eigenlijk voor spek en bonen bij. Ze hebben geen macht laat staan vetorecht. Een kardinaal krijgt pas vetorecht als hij de zeventig voorbij is. Eigenlijk zijn ze enkel aanwezig op de vergadering als het om hun departement ging. Maar kardinaal Salas treitert graag de bestuursleden en zit er dus altijd bij, ook als het niet om zijn eigen bevoegdheden betreft. Met zijn ontboezemingen had hij gehoopt op een plaatsje in het echte bestuur met vetorecht. Dat was dus alweer niet gelukt. Sforza kende zijn pappenheimers wel goed. De vergadering van de curie nam een anderhalf uur in beslag. Een half uur te veel dank zij Salas, meende de kardinaal van Milano geërgerd. Maar als Sforza had geweten wat kardinaal Salas kortelings van plan was... had hij hem aanstonds in de diepste kerkers van het Vaticaan opgesloten en de sleutel weggegooid. Sforza liep terug naar zijn sober ingericht kantoor waar hij zijn PC opstartte. Hij riep zijn intendant bij zich. “Laat commander Kurt Steinwalz zich onmiddellijk bij me aanbieden. Dit duldt echt geen uitstel.”, klonk het bars. De intendant boog beleefd en wandelde zonder

iets te zeggen het kantoor uit. Zo had kardinaal Aldo Sforza zijn personeel erg graag... bevelen in ontvangst nemen en ze dadelijk zonder iets te zeggen, uitvoeren. Simpel als willoze robots. Steinwalz was er binnen vier minuten. De commander wist dat de kardinaal van Milano wachten haatte.

“Mooi zo Kurt... zet je maar. Ik wens nog graag enige punten met je te bespreken. Stel iemand aan die kardinaal Salas dag en nacht controleert. Wat de expeditie...”

“Vergeef me de onderbreking Eminentie... u had het over Salas. Ik heb zojuist vernomen dat hij naar de perszaal was gegaan en de pers massaal heeft opgeroepen omdat hij iets ‘te vertellen’ had wat van levensbelang was voor de heilige kerk. Wist u daarvan?”, vroeg commander Steinwalz. Hij zag Aldo Sforza beurtelings bleek en vuurrood worden.

“WAAAAT? Spoed u Steinwalz... hou Salas tegen en arresteer hem desgevallend. Ik vaardig u daar voor af. Probeer wel de arrestatie buiten zicht van de pers te houden. Vooruit vlug!”, brieste Sforza woedend. En weg was Steinwalz. Helemaal bleek geworden liet de kardinaal van Milano zich in zijn bureaustoel vallen. Had hij het verdomme maar eerder geweten! Salas was een rancuneus ventje die er alles voor over had paus te worden. Heel die expeditie-kwestie die uitdrukkelijk geheim diende te blijven zou Salas als een briljante zet van hemzelf voorstellen. Het zou sowieso wereldnieuws worden, wist Sforza met stellige overtuiging. Nu moest hij de paus gaan inlichten waarom hij Salas liet aanhouden. Dat stond hem vreselijk tegen. Immers de paus en Salas waren erg goede vrienden. Hoewel Salas geen deel uitmaakte van het hoofdbestuur in de curie, had hij wel degelijk heel veel macht dank zij de vriendschap met de paus. Sforza beseftte dat hij met iets deugdelijks moest afkomen om de arrestatie van Salas te wettigen. Maar wat? De expeditie zal sowieso zeker ter sprake komen en zal hij de besteding van dat budget moeten verantwoorden. Sforza wist dat de paus geen expedities meer duldde. De vorige paus was er nogal luchtigjes mee omgegaan en er een hele hoop geld mee verbrast zonder dat het iets had opgeleverd. Misschien moest hij ook maar Steinwalz als getuige aanroepen over de expeditie. Sforza was echter niet van plan te liegen tegen de paus behalve... behalve de tussenkomsten van Salas. Misschien kon hij de arts overtuigen een dementieattest over Salas te bezorgen? Dit zou hem wel een hele hoop miserie, kwestie kardinaal Salas besparen. Sforza nam de telefoon op, vormde zelf een nummer, iets wat zijn intendant normaal steeds deed.

“Dottore Esposito? Met Sforza, ja... van het Vaticaan...”, begon de kardinaal de inleiding...

***Schepen Lydia ‘Patapouf’ Verbeelen wil het fijne weten over het onbetaald verlov van Dom en Willy. Ze gaat snuffelen in zaken die haar niet aangaan, zoals ze altijd al heeft gedaan...***

*Natuurlijk zat het de eerste schepen behoorlijk dwars dat zowel Degryse als Lemmens zomaar onbetaald verlov kregen, ondertekend door de minister van Binnenlandse Zaken. Als er ‘geld’ aan te pas kwam is dat uiteraard hààr eigendom, meende ze. Hier en daar had Patapouf vernomen dat het zou gaan om een buitenlandse expeditie die gefinancierd werd door een belangrijke instelling. Ze wilde uiteraard weten wat voor instelling dat was en natuurlijk geïnvesteerd geld ervan op eigen zak kunnen steken. De extreem ziekelijke geldzucht van de schepen is letterlijk en figuurlijk ongeëvenaard. Eigenlijk had ze allang in een psychiatrische instelling moeten zitten want een normaal gedrag was dat allerminst, zeker door haar radicale onbeschoftheid en gebruik van extreem liederlijke beledigingen, spotnamen en veel meer...*

De brief van de minister van Binnenlandse Zaken lag op haar werktafel. Ze had zich te pletter gevloekt nadat ze las dat het onbetaald verlov van die rotrechercheur Domme Labbekak en die zuurpruim van een Lemmens zonder meer goedgekeurd werd. Patapouf wist echter dat ze bitter weinig kon uitrichten tegen de minister die zelf ook haar op zijn tanden heeft. Ze was echter vooral kwaad om de laatste regels van die brief die de minister had geschreven. Dat was voor de Patapouf ronduit genomen een lelijke belediging. Ze las de brief wel vijf keer opnieuw en grommelde van pure razernij. Waarom krijgen die twee stomme boerenkinkels voorrang op alles? Zit commissaris Bomans er alweer achter? Dan wordt het zo zoetjesaan tijd dat ze die ouwe flapdrol op pensioen stuurt en wel zo vlug mogelijk, Godverdoemme...

*...De minister verzoekt alle concernanten welke dit onderhavig schrijven ontvingen ermee rekening te houden dat het verlov van rechercheur*

*Dominique Degryse en inspecteur Willy Lemmens onder geen enkel beding  
door gelijk welke overheidsinstantie ook, kan worden ingetrokken...*

Ze kon dus het verlof van die twee schobbejakken niet tegenhouden. Wacht maar... dan kennen ze haar nog niet goed! Ze heeft nog wat flink hete ijzers in het vuur liggen. Met haar worstige vinger drukte ze op de intercom.

“Krabbé... bel onmiddellijk de minister van Binnenlandse dingen. Hoe heet hij nu weer?”, grolde ze, maar zag de naam plots op de brief staan. Toen haar secretaris Kris Krabbé antwoordde brulde ze kwaad terug dat ze het wist. Vijftien minuten later had Verbeelen nog steeds geen telefonische verbinding met de minister. Dat was voor haar een grof levensschandaal. Een Verbeelen laat je niet wachten!

“Hei... Krabbekakker... vuile verdroogde darmtoerist... heb je sodedjù de minister wel gebeld?”, grauwde de Patapouf met haar schelle diamantstem.

“Jawel uw excellentie maar de minister is in vergadering en de hoorn staat van de haak bij het ministerie om u dadelijk te woord te staan als de vergadering afgelopen was.”, piepte Kris Krabbé bang.

Een hevige knetterende vloek galmde door de intercom van de secretaris. Hij keek de wachtende mensen die Patapouf wensten te spreken volgens afspraak, aan met een schuldbevaste blik. Sommige wachtenden stonden recht en verdwenen. Ze wisten maar al te goed dat Patapouf totaal geen zin had om hen te woord te staan. Reclameren bij een hogere instantie? Dat is vechten tegen de bierkaai.

“Hallo... met de minister. Madam Verbeelen, neem ik aan? Waarmee kan ik u niet van dienst zijn?”, klonk de zware bromstem nijdig aan de andere kant van de lijn. “Meneer de minister wat geeft u het recht om mijn personeel via deze weg onbetaald verlof toe te kennen zonder dat ik daarvan op de hoogte ben gebracht? Zo gaat die ballon niet op hoor!”, snauwde Patapouf. Ze hoorde plots gedempt lachen. Kwaad! “Madam Verbeelen... ik neem aan dat u het over rechercheur Degryse en inspecteur Lemmens heeft? Wel nu... in dat specifieke geval hebben ze opdracht van hogerhand gekregen, van mij overigens op rogatoir verzoek van een Europese staat. Bovendien wordt dat verzoek wel vergoed als loonverdiensite. Is daar uw vraag mee beantwoord? Verontschuldig me dan want ik heb nog veel andere en super belangrijkere dingen dan uw gekakel, te regelen. Goedendag madam Verbeelen.”, bromde de minister kregel en dadelijk oplegde vóór Patapouf een weerwoord kon geven. Ze vloekte zo erg met de liederlijkste en

meest beledigende en vuilste schuttingswoorden waar een doorgewinterde dokarbeider nog zou van blozen en smeed de hoorn met kracht op de haak. Nu moest ze maar een middeltje bedenken om te weten te komen wat die twee schijtvlegels moeten uitvoeren. Als het om veel geld gaat is dat natuurlijk hààr geld. Punt aan de lijn!

“Hei onnozele kwallenkakker... bel onmiddellijk ‘*Vee Zet Wee Kabas*’ op. Rap een beetje!”, snauwde de Patapouf tegen haar secretaris Krabbé die zuchtend deed wat ze van hem eiste. Toen hij verbinding kreeg schakelde Kris het telefoontje door naar de Patapouf.

“Aha, Kabas... euh... wacht effe...”, zei de eerste schepen die haar intercom af zette en met een drukje op de knop haar kantoor hermetisch afsloot voor gevoelige flaporen... zeker die van haar secretaris.

“Hier ben ik weer... Ik heb een klusje voor je. Watte? Die vijf vorige klusjes? Jaja... jaja... ik beloof dat ik ze zal betalen. Eerst moet je deze klus naar behoren afwerken. Kan dat? Als je daarmee instemt betaal ik al je klusjes in één keer met wat extraatjes.”, beloofde Patapouf, voor haar doen, erg poeslief en ging verder.

“Afspraak in café ‘*den Bengel*’... over een halfuurtje. Zorg dat ge daar zijt want anders neem ik per direct een andere regelaar. Gesnopen?”, snauwde ze opnieuw en legde de hoorn op zonder het antwoord af te wachten. De enorm obese Patapouf stond met enige moeite recht. Ze zweette als een otter en haar kleed plakte tegen de dikke aangekweekte dubbele vetlagen op haar huid. Het was vrij heet buiten. Ze verlangde hevig naar een lekker bad. Maar dat zal moeten wachten tot ze met haar afspraakje heeft kunnen praten.

In het voorbijgaan bromde ze nog iets knetterends tegen haar secretaris Krabbé. “Zeg al mijn afspraken voor vandaag af. Als iemand protesteert, maak je maar een afspraak voor de herfst... ge weet het... na eind september. Begrepen stuk lorrige imbeciel?”, vreemd genoeg klonk haar stem minder diamantsnijdend vond Krabbé. Misschien was ze nu een ietsje goed gezind. Patapouf stampvoette naar café den Bengel, niet zo ver van haar kantoor. Ze was behoorlijk pompaf toen ze het cafeetje bereikte. Ze zag haar contact al zitten. Het kon dus niet beter! Ze liep naar de tafel waar haar contact zat en iemand stootte haar per ongeluk aan wat haar een serenade van vloeken ontlokte. Waarom zijn mensen zo stom dat ze niet zien waar ze hun loempe baggerschuiten neerploffen, dacht de obese vrouw

kwaad. Het voorwerp van haar colère was een sterk gebouwde dok arbeider die minstens even kogelrond was als zichzelf, doch wel een fors stuk sterker en fitter.

“Zeg madam... zou je uw smerige beschilderde vogelenbek niet eens gaan uitwassen met een goed afwasproduct? Ge moogt van groot geluk spreken dat ik nog goed gezind ben of ge waart er niet goed vanaf gekomen.”, brulde de dokwerker hautain.

“Stinkende-uit-de-baarmoeder-gescheten-kakkerlak... weet gij niet wie ik ben? Ik kan u laten ontslaan. Ik ben de eerste schepen hier!”, lalde ze razend. De dokwerker begon hard te schaterlachen. Hij vond haar lelijke woordenstroom veel te grappig om zich daar druk over te maken en liep gewoon terug naar zijn grinnikende makkers bij de toog, nagestaard door een razend ziedende en haast ontploffende Patapouf die uit arren moede bij haar grinnikende contact ging zitten.

“Tja madam Verbeelen... niet iedereen is bang van u. Niet zo aangenaam hé?!”, lachte de man.

“Zwijg onnozel ventje. Nog één opmerking en ge kunt alles op uw vette ton schrijven!”, snerpte ze woedend. De man schokschouderde grinnikend.

“Dat geeft niks madam... ik heb opdrachten genoeg.”, lachte hij wat haar nog veel bozer maakte. Soms zou ze iedereen hier haar gedacht willen zeggen. Maar dat had geen zin. Niemand zou er naar luisteren omdat iedereen hier haar wel kende.

“Ge gaat zo rap mogelijk Degryse en zijn stoemme acoliet Lemmens volgen en spioneren. Ge houdt me elke dag op de hoogte van hun doen en laten, zeker als die mensenbeenhouwer hen vervoegt.”, bromde ze.

“U bedoelt eum... Dokter Verbraecken?”, vroeg de man. Het was overigens niet de eerste keer dat hij een klusje kreeg van volgen en spioneren sinds iemand op een gruwelijke manier haar vast contact, die nep John Lennon, die Piet Peet uit de weg had geruimd op een autokerkhof. (*lees Dodelijk Familieverleden tetralogie Deel I, noot van de auteur*). “Tuurlijk wie anders? Ik zoek nog altijd naar een manier om van hem af te raken!”, snauwde Patapouf vol vurige haat.

“Bon... en wat als die kloefkappers naar het buitenland gaan?”, wilde hij weten.

“Das toch logisch?! Dan gaat ge ze ook volgen! En begin niet opnieuw over kosten hé? Ik heb hier een enveloppe met tweeduizend euro. Dat moet volstaan!”, zei ze. De man keek nogal zuur. Eigenlijk was dat veel te weinig. Aan de meeste opdrachtgevers vraagt hij een provisie van tienduizend euro. Maar Patapouf is de

gierigheid in persoon. Het ergste was dat zij in het bezit was van hachelijke informatie over hem. Een onvertogen woord... een opdracht niet goed uitgevoerd en hij hing. Ze chanteerde hem daar voortdurend mee. Hij wist niet wat hij er tegen kon doen. Die gloeiende info bewaarde ze niet bij zich maar in een bankkluis. Wist hij maar welke bank en welke kluis. Dan kon hij het misschien nog jatten.

“Zeg roodkontbaviaan... ge begint er nù mee. Ik betaal je niet om te slabakken. Gesnopen?”, brieste ze kwaad. Maar de man kaatste de bal terug door te stellen dat ze hem nog niet fatsoenlijk heeft betaald voor alle klusjes die hij ooit voor haar deed. Ze lachte gierend met lange uithalen en liep naar buiten. Natuurlijk moest hij de bestelde drankjes alwéér betalen. Verbeelen nam altijd rode Martini. Ze had vier glazen gedronken en dat grapje kostte hem nu dertig euro. Godverdomme, hij had zich weer laten vangen door haar! De man riep de dienstster en rekende enkel zijn eigen drink af... een flesje spuitwater.

“De mevrouw die hier zomaar weggewandeld is moest dit betalen, niet ik.”, zei de man vriendelijk. De dienstster schokschouderde. Ze kende de Patapouf wel en zou het op haar rekening zetten die tot hiertoe al zeventuizend euro bedroeg. Waarom haar baas... de waard haar er steeds mee laat weggkomen is haar een raadsel maar het is haar probleem niet. De man keek in het envelopje maar er stak slechts één briefje van vijfhonderd euro in. Ze had hem weer goed liggen. Hij besloot dat envelopje voor zichzelf te houden als afbetaling van haar schulden tegenover hem. Het was wel vreemd dat ze haar enveloppe dit keer niet terugpakte wat ze anders altijd deed voor de vingerafdrukken. Maar Degryse en zijn cohorten gaan spioneren voor zulk mini aalmoesje? Dat kan ze vergeten. Hij zou haar ook niet informeren. Ziedend van woede verliet de man het caféetje. Het geld zou hij houden als mini voorschotje op alle schulden die Patapouf nog bij hem heeft. Meer nog... hij overwoog eens zijn advocaat aan te stellen om er een proces van te maken zodat ze hem zeventigduizend euro zal terug betalen. Ja dat zou hij doen, nadat hij terug in het bezit was van een dossier dat hem kapot zou kunnen maken. Als hij nou maar eens wist welke bankkluis dat dossier zou zitten...

***Dom vond iets heel speciaals in het gangenstelsel onder het oeroude dodenakkertje in het Verdrongen Land van Saefthinge, maar...***

*De voorbereidingen om die gang van het ingestorte graf aan een nader onderzoek te onderwerpen, verliep gelukkig vrij vlot, mede dank zij het beschikbare kapitaal van het Vaticaan. Dom wist echter niet dat hij vanop afstand in de gaten werd gehouden. Toch had de rechercheur nu net dat onmiskenbare gevoel dat hij gevolgd werd. Hij vertelde het niet dadelijk aan Doc en Willy om hen niet ongerust te maken. En op het boskerkhofje bij de vervallen abdij van de Witzusters wachtte hem een onaangenaam spoor...*

“Tweehonderd LED knippelaars... bundel ijzer-klampen... drie veiligheidshelmen uitgerust met power LED-verstralers en GoPro camera's... pool wetsuits, met duikbrilletjes... rubber lieslaarzen... hum... ja, genoteerd.”, peinsde Dom terwijl hij de uitgestalde voorwerpen op zijn salontafel checkte. Die lieslaarzen hebben ze eigenlijk niet nodig bij het gebruik van pool wetsuits. Doc zou ook een rebreather en luchtflessen hebben gekocht. Waarom in godsnaam? Die dingen kosten een waar vermogen en wegen minstens veertig kilogram. Dom schudde het hoofd. Doc is een fantastische schouwarts maar een minkukel als het organiseren van expedities ging. Moesten ze nu die hele tijd die rebreather op hun rug meesleuren? Dat lijkt hem niet. Veel te zwaar en wie weet... was het zelfs niet eens nodig. Toch zou Dom later erg blij zijn voor die rebreather (*Een rebreather is een ademhalingsapparaat dat de Koolstofdioxide absorbeert van de uitgeademde adem van een gebruiker om de rebreathing-ademrecycling- mogelijk te maken van het substantieel ongebruikte zuurstofgehalte en ongebruikte inerte inhoud wanneer aanwezig, van elke ademhaling. Zuurstof wordt toegevoegd om de hoeveelheid die wordt gemetaboliseerd door de gebruiker aan te vullen. Dit verschilt van een ademhalingstoestel met open circuit, waarbij het uitgeademde gas rechtstreeks in de omgeving wordt geloosd, noot van de auteur*). Maar op dit moment vond de rechercheur het een verspilld vermogen voor de steenzware spullen. Ach... het was Doc die deze dingen had besteld en als arts weet hij duivels goed wat levensreddende apparatuur is. Dom bestudeerde de lijst met matige interesse. Maar nodig is het sowieso zeker. Voorts... klimtouwen, klampen, haringen en zelfs een heus opvouwbaar tentje voor drie personen. Dat zou wel zeker moeten volstaan want ze moeten dit tijdens hun onderaardse tocht nog allemaal dragen ook. Morgen zouden ze op pad gaan, Willy, Doc en hijzelf.

“Chef... ik heb zoals u vroeg enkele dingen gaan halen in de supermarkt voor onderweg. Weliswaar het meest droogvoer dat je met heet water een behoorlijke maaltijd kan eten. Maar mijn vraag is... hoe lang gaan we daar beneden vertoeven? Ik hoop toch dat we dagelijks terug boven komen?”, vroeg Willy toen hij alle boodschappen op het keukenaanrecht zette. Daar had Dom eerlijk gezegd ook niet bij stilgestaan maar hij had wel gelijk. Het is zeker niet de bedoeling daar alle dagen in te verblijven. Ze gingen een gangenstelsel in dat onder het dodenakkertje verder loopt. Dom had wel het idee dat er een gang zou zijn die onvermijdelijk uitgeeft in de catacomben van het klooster der Witzusters waar ook eeuwen geleden het graf van Donia, zijn tweelingzus werd klaar gemaakt, net zoals zijn eigen graf in het gigantische ondergrondse familiemausoleum op het Schoonselhof. Wat had dat toch allemaal te betekenen? Hij snapte er niets van. Dom hoopte echter door intensief te zoeken en door te graven in zijn familiediaspora achter de waarheid te kunnen komen. Hoe kon men eeuwen geleden al zijn en Donia’s geboorte voorspellen met naam, toenaam en geboortedatum op de koop toe? En die Schotschriften... (*lees De duistere Orde der Witzuster Deel II van de tetralogie, noot van de auteur*). Die leken geschreven te zijn door een en dezelfde persoon die met tussenpozen van enkele eeuwen er steeds bij aanwezig was. Een tijdsreiziger? Dat kon Dom moeilijk aannemen. Met enig geweld trachtte hij die vervelende beslommingen van gedachten opzij te verdringen. Het had immers geen zin om daar verder over na te denken.

“Chef? Heeft u mijn vraag wel verstaan?”, vroeg Willy. Dom schrok even op.

“Euh... eum... ja hoor. Blijven slapen in die donkere ijzingwekkende gangen waar mogelijk ‘*spoken*’ zijn, staat me ook niet bijster aan, al geloof ik niet echt in spoken.”, opperde Dom peinzend.

“En die ‘*Grim Reaper*’ dan? U zei zelf dat bottige dodenmonster te hebben gezien en wij samen als een mistwolk aan de Kloof te Frahan. Dan hebben we nog die vader van de waard in dat gehuchtje... die eum... ouwe Gerard die ons bedotte dat ie wel Vlaams verstond. Bestaan spoken nu wel... of niet?”, wilde Willy nu eindelijk echt weten. Er werden erg veel boeken over geschreven maar nergens wordt het bevestigd dat spoken inderdaad bestaan.

“Mijn nuchtere verstand zegt vierkant ‘*neen*’ Willy, maar mijn speurneus en innerlijk gevoel zeggen dubbel en dik ‘*ja*’. Wie van de twee moet ik dan accepteren? Weet jij dat Willy?”, kaatste Dom de bal terug.

“Wel Chef... laat het ons er maar op houden dat spoken kunnen bestaan. De wetenschap ontkent dat in alle talen maar zij zijn er zelf ook nooit bij geweest, hé Chef?”, stelde de inspecteur als oplossing voor. In dat antwoord kon Dom zich ook vinden en knikte.

“C’est ca Willy... goed idee van je. Laat ons het daar maar op houden. Dat zou filosoof wiskundige René Descartes ook zeggen.”, mompelde de rechercheur die dadelijk de etenswaren sorteerde en inpakte in twee ransels. Doc ging weliswaar mee maar niet in het ondergrondse gangenstelsel. Hij bleef boven bij het gat waken en met zijn laptop alle bewegingen van Willy en Dom registreren annex opnemen. Dit keer zouden ze niet van WIFI gebruik maken maar van de 27MC techniek met vijfhonderd Watt versterking. Die microwaves kunnen zelfs moeiteloos drie kilometer door steen gaan. Willy had er voor gezorgd dat de golven van hun GoPro camera’s ook door die 27MC microwaves werden gedragen. Om een krachtig signaal te verkrijgen had Willy een gloednieuwe turbo autobatterij gekocht voor batterijvoeding die bij Doc zou blijven staan. Het zenden en ontvangst signaal zouden op deze manier probleemloos moeten kunnen geschieden. Willy begon alle spullen in Doms dienstwagen te zetten. Die gehuurde 4X4 wagen was gelukkig niet meer nodig. Het had al twee weken niet meer geregend en dus zijn er geen modderpoelen waarin ze zich konden vastrijden. Er werd aan de voordeur gebeld. Die stond immers ook open omdat Willy de wagen aan het inladen was.

“Ah Doc... welkom in mijn nederig stulpje. Je kan op de divan slapen want onze Willy heeft de logeerkamer nu. Heb je alles bij wat je nodig hebt?”, vroeg Dom vriendelijk. Doc knikte doch zei niet veel. Dom zag dat er iets hem bedrukte.

“Braak op Docje... er ligt iets serieus op uw bruine lever zie ik.”, zei Dom op joviale toon. Hij merkte plots de traan in het oog van de schouwarts. Dom schrok er hevig van. Doc weende immers niet makkelijk.

“Ach... het is niets bijzonders, mijn jongen. Het is de verjaardag van het verdwijnen van Marcootje, mijn lieve broer en dan ben ik meestal somber gestemd want na al die jaren mis ik hem nog steeds hard. Vergeef die domme mijmeringen van een ouwe aap lijkt ik, makker.”, zei Doc in een poging vrolijk te doen. Dom liep naar zijn bar en schonk de schouwarts een glas achtenveertig jaar oude Glenfiddich Whisky die Doc graag lustte. De fles was nog van zijn

overleden oom Leo samen met zijn vrouw, tante Yvette die Dom adopteerde en had grootgebracht. (lees Deel I tetralogie 'Dodelijk Familieverleden', noot van de auteur.)

“Aahh... daar knapt een mens van op. Dank je Dommie.”, zuchtte Doc verzaligd het lege glas aan Dom teruggevend.

“Nog een druppeltje?”, vroeg Dom die de fles opnieuw had open geschroefd. Doc weerde het lieve gebaar van Dom af. Doc dronk nooit meer dan één glas sterke alcoholische drank. En Dom onthield zich van alle alcohol, zelfs fluitjesbier.

“Nee bedankt jongen... je weet dat ik maximaal één glas Whisky of cognac per week drink. Nooit meer! Ik wil nimmer van mijn leven geboekstaafd staan als een Whisky zuiper gelijk vele van mijn collega's. Je moet namelijk weten dat lijkschouwingen niet in je kouwe kleren gaat zitten.”, zei Doc die zich in de zacht kalfsleren divan van Dom liet neerzakken. Dom gaf hem de TV afstandsbediening.

Doc volgde het nieuws altijd minutieus en nauwgezet. Maar hij hoopte dat hij ‘*Sturm der Liebe*’ nog kon zien. Maar Dom had die speciaal voor Doc opgenomen.

“Hierzie Doc... zo meteen gaat het nieuws beginnen. Het zal allicht gaan over de migrantentoevloed op de vlucht voor dat kalifaat DAESH.”, zei Dom om Doc's interesse op te wekken. Doc had een behoorlijke kennis van het oosterse verleden.

“Ja das nog zoiets... ons landje... op de wereld nauwelijks een speldenknopje groot wil zoveel mogelijk van die arme sloebers binnen brengen en asiel verlenen. Althans... daar zitten die linkse pierewaaiers achter. Maar ze vergeten wel gemakshalve dat onze Sociale Zekerheid niet onbeperkt is om ze te huisvesten, bed... bad... brood... te geven.”, knorde Doc nogal sterk verontwaardigd. Dom glimlachte. Doc was gelukkig nu tenminste uit zijn mistroostige gedachten over zijn verdwenen broertje afgeleid. Maar de jonge rechercheur was nog steeds niet zijn belofte aan Doc vergeten om uit te vissen waar Marcootje verdwenen is en hoe het mogelijk was. De vraag is of de mentaal gehandicapte broer van Doc die nu ongeveer achtenveertig jaar moest zijn, nog zou kunnen leven.

“Wel Doc... we kunnen die sloebers niet in de kou laten staan hé? Ze zijn het oorlogsgeweld ontvlucht.”, wierp Dom tegen.

Maar Doc ging daar niet helemaal mee akkoord. Hij wist dat er individuen waren die zich mee lieten drijven met de sukkelaars, enkel en alleen voor terreuraanslagen.

“Er zitten sowieso heel veel bitsjkoemmers (*vert: strandjutters maar word veel in negatieve zin gebruikt om criminele aan te duiden, noot van de auteur*) bij die we kunnen missen als kiespijn, Dom. Vandaag of morgen kunnen we een aanslag verwachten, gelijk verleden jaar in dat Joods museum te Brussel.”, wierp Doc kwaad op.

“Jaja dat weet ik nog goed, maar overdrijf jij nu niet wat?”, vroeg Dom met een vredelievende grijns. Doc schudde krachtig het hoofd. Hij was daar rotsvast van overtuigd en dan kreeg je het met geen stokken uit zijn harde kop, grinnikte Dom bij die gedachte. En Dom wist eveneens dat Doc nogal vaak gelijk kreeg in zijn voorspellingen. Dus onderschatte de rechercheur het derhalve geenszins.

“Kijk nou toch... er zijn minimaal zevenentwintig procent meer inbraken in Mechelen geweest dan voorgaande jaren. Komt dat door die nieuwkomers?”, mopperde Doc vragend. Dom schokschouderde. Daar kon de politie weinig aan beginnen. Er zullen sowieso nieuwkomers bij zijn die graag pikkendief spelen maar dat is nu nog marginaal. Een feit was wel dat er veel Roma zigeuners waren geland in de Mechelse omstreken. Toch kon de politie er weinig tegen inbrengen wegens nijpend gebrek aan bewijzen en manschappen. En Dom was absoluut géén racist. Meer nog... Dom haatte racisten. Doc, daarentegen... voor hem tellen enkel de nuchtere misdaadcijfers. Vroeger kon je bij wijs van spreken gaan slapen met de voordeur open. Bitter weinig mensen die op het idee kwamen te gaan stelen. Dat was bij de migratiestromen begin zestiger jaren van vorige eeuw gaan veranderen. Men kon er hedendaags echt niet omheen dat het vooral migranten zijn die over vertegenwoordigd waren in die misdaadcijfers. Dat moest Dom helaas ook toegeven.

Maar hij schudde het hoofd. Hij wilde er niet aan denken, hoe moeilijk het soms ook was... beroepsmisvorming is van alle tijden. Doc miste het meest de neutrale verslaggever van de openbare omroep... Jan Becaus. Die was sinds vorig jaar op pensioen gegaan. Met de huidige nieuwslezers had hij niet veel op... veel te gaugistisch vond Doc. Willy tikte op de schouder van Dom. Hij haatte het echter om de Chef in zijn overpeinzingen te moeten onderbreken.

“Chef... sorry dat ik u moet storen. Ik wilde u vertellen dat alles ingeladen is. We zijn vertrekkensklaar. Om hoe laat gaan we op pad?”, wilde de inspecteur weten. Dom keek op zijn polsuurwerk. Het konden sowieso mogelijk enkele dagen verblijf zijn in het Verdronken Land van Saeftinghe. Toch hoopte de rechercheur

het op één dag te kunnen klaarspelen. Het belangrijkste was eerst de stoffelijke resten van 'Brieg', de onbekende tweelingbroer van Nele Van Dorsmael en hopelijk ook die van kapelaan Cools, hemzelf. Dat deed hem plots aan iets herinneren... dat kleinood dat hij gevonden had voor de put in mekaar stuikte. Dat was Dom rats vergeten.

"Willy... ik denk dat we het best om zeven uur uit de veren springen. Maar nu moet ik nog even iets checken. Kijk gerust samen met Doc naar de TV. Tot zo meteen.", zei Dom in zeven haasten. Vlug liep de rechercheur naar zijn slaapkamer om zijn broek in de was terug te vinden. Ja... oef... Hij tastte in de zakken en vond het kleine zilverachtig en rechthoekig staafje. Het ding mat ongeveer vier centimeter op een halve. Het leek sowieso erg oud en had een groen-zwarte verkleuring. Hij liep ermee naar de keuken en loste wat soda korrels in water in de veronderstelling dat het kleinood van zilver was. Hij depte het poetsdoekje in het wit geworden water en begon het kleinood voorzichtig te reinigen. De aangekoekte verkleuring liet moeilijk los door de hoge ouderdom maar uiteindelijk lukte het wel. Het ding was inderdaad van puur zilver gemaakt. Dom nam zijn dure verlichte vergrootglas en bekeek het kleine ornamentje met veel interesse en aandacht.

Zut... weeral vreemde tekens. Futhark? Het leek er sowieso op maar zeker was Dom daar niet van. Op naar Doc! Die keek naar een vervolgafllevering van 'Sturm der Liebe'. Dat was de enige en Duitse soap over hotel 'Fürstenhof' die Doc nooit wilde missen. Dom keek daar echter niet naar. Twee acteurs had zijn volstrekte antipathie... Joachim Lätsch alias kok André Konopka en zijn filmbroer Dirk Galuba als Werner Saalfeld. Dom haatte die slinkse streken van die twee intriganten. Eigenlijk haatte Dom alle soaps waarin intriganten de boel verzieken en verpesten, hoewel het vaak zeer spannende situaties zijn.

"Hee Doc... sorry dat ik je stoort bij je lievelingsprogramma. Maar ik vrees dat dit geen uitstel verantwoordt. Weet je... zet het op pauze. Dan kun je straks gewoon verder kijken.", zei Dom nederig en gaf hem het mooi opgepoetste kleinood. Doc nam het aan samen met Doms dure vergrootglas. De lens werkte zoals het menselijk oog. Je kon het voorwerp vertienvoudigd zien zonder een verminderd beeld kwaliteit. Het waren dan ook speciaal geslepen 'Zeiss' lenzen. Doc bekeek het ding heel aandachtig. Het was eigenlijk een mooi gestileerd ding... oud en mogelijk een vermogen waard.

“Nope... geen Futhark. Ik ken die lettertekens niet en toch zijn het haast zeker Runen. Maar dit, mijn jongen... zijn Runen uit de verre oudheid. Helaas zijn er geen vertalingen meer van, vrees ik.”, bromde de schouwarts teleurgesteld.

“Ik vermoed dat het dit ding was welke het Vaticaan naarstig zocht. Herinner u dat Schotschrift over Nele Van Dorsmael het gedeelte waarin die kapelaan dood gefolterd werd. Wacht even... ik zoek het op...

*... zag hij hoe de donkere man vervolgens met een vlijmscherpe dagger een diepe incisie sneed in de onderbuik van de dode kapelaan. De gemaskerde nam het kleine platte doosje en perste het in de snede die hij daarna dicht naaide met dunne jutekoorden...*

(lees Deel II van de tetralogie ‘De Duistere Orde de Witzusters’, noot van de auteur), wees Dom de desbetreffende passage in het Schotschrift over Nele Van Dorsmael aan.

“Ik ben er vrij zeker van dat dit het kleine platte doosje was, waarover sprake was in het Schotschrift. Dat zou sowieso moeten betekenen dat die sukkelaar van een kapelaan Cools daar begraven lag. Maar dat graf is, zoals we nù weten... leeg! Mogelijk was het ook het graf van Brieg. In feite hadden we tenminste zijn skelet moeten vinden. Ook werd Cools in een soort ‘goddeloze’ doodskist gelegd. De vraag is nu... waar is de doodskist en waar zijn de overblijfselen van die kapelaan? Dat we het kleinood vonden, betekent alleszins dat het lijk van Cools met doodskist en al verdwenen is. Dat kleinood moet er tijdens die exhumatie uitgevallen zijn. Misschien zochten de 18<sup>de</sup> eeuwse grafrovers net naar dat kleinood en vonden ze het niet, mogelijk omdat ze toortsen gebruikten om in de duisternis bij te lichten. Dan is het inderdaad erg moeilijk om een zwart en groen verkleurd stukje zilver te vinden.”, vertelde Dom peinzend. Doc knikte ernstig.

“Inderdaad een zeer logische en goed onderbouwde denkpiste, Dom. En ik vermoed dat je hierin wel eens volkomen gelijk zou hebben. Alleen rijst de vraag wat het Vaticaan ermee wilde doen?”, voegde de schouwarts er aan toe. De onderzoeker dacht daarover goed na. Maar als je niet weet waarom die pauselijke nuntius dat blokje zilver in het lijk van Cool heeft gestoken, wisten ze ook niet waartoe het gebruik ervan is.

“Ik denk niet dat ze geïnteresseerd waren in het skelet van deze Cools, al lieten ze dat officieel kenbaar maken. Het is sowieso dat kleine platte doosje waar het de

Kerk om te doen is.”, riposteerde Dom. Willy kwam zich even in dit gesprek moeien. Hij keek vrij ernstig naar Dom en Doc. Willy vond dat het verschillende denkpijpen kan openen maar het wordt dan wel problematisch van de Chef.

“Dit gezegd zijnde... zou dit doosje iets kunnen bevatten? Zou er iets inzitten?”, vroeg de inspecteur. Zowel Doc als Dom schrokken en keken elkaar aan. Misschien had Willy daarin gelijk. Maar hoe zouden ze dat te weten komen? Er zitten immers geen naden tussen. Misschien werd er iets belangrijks met gesmolten zilver overgoten? De vraag was of het mogelijk zou zijn via X-Ray of röntgen straling te kunnen ontdekken of er iets in dat doosje zit.

“Dat is zilver of erger nog... platina en bijna even ondoordringbaar als lood. Met röntgen lukt dat helaas niet jongens. Misschien met Magnetische Resonantie al twijfel ik.”, zuchtte Doc.

“Omsmelten dan maar?”, opperde Willy. Dom schudde onmiddellijk het hoofd. “Geen denken aan, Willy. Kunnen we zeker niet doen. Dat dingetje kan van onschatbare waarde zijn en we weten niet eens zeker of er wel iets in zit. Bovendien kan dit een eigendom van het Vaticaan zijn. Dan komen we in serieuze problemen.”, wierp de rechercheur tegen. Willy kon zich in deze verklaring wel vinden.

“Dan zit er niets anders op dan een deugdelijke vertaling te vinden voor dit soort Runen schrift en verklaren wat daar op staat gekrast. Maar laat dat jullie zorg niet zijn. Ik zal het trachten uit te vinden of ik heet geen Doc meer! Akkoord jongens?”, vroeg Doc. Dom en Willy knikten geheel synchroon. Dom gaf glimlachend de afstandsbediening terug aan Doc.

“Mooi zo... Doc... kijk jij maar verder naar je geliefde Fürstenhof. Willy en ik gaan onder de veren. Wij moeten tenslotte de zwaarste fysieke inspanningen doen.”, zei Dom guldig. Doc grijnslachte eventjes groen en wuifde een ‘*slaap wel*’ naar Dom en Willy terwijl hij verder keek. Dom keek even door het raam naar buiten... naar de straat en zag aan de overkant van de straat een zwarte auto staan die hij tersluiks al meer had gezien afgelopen dagen. Een buur? Neen, dat kon niet. Niemand van de burens had een zwarte auto... een supersnelle VW Golf. De nummerplaat was Frans. Kennelijk een huurauto van Herz, meende Dom. Er zat iemand in. Nu wist Dom het helemaal zeker dat ze in de gaten werden gehouden. Mogelijk door die commander Kurt Steinwalz van het Vaticaan. Dat hij echter een Frans in plaats van een Italiaans voertuig huurde, maakte voor Dom weinig uit.

Hij trok het gordijn toe en liep naar zijn slaapkamer zonder het licht aan te knippen. Uit zijn schuif nam hij zijn dure operaverrekijkertje en tuurde door zijn slaapkamerraam naar die onbekende auto. Hij kon het gezicht van de man niet zien maar wel het allegorie op zijn revers... een bijenkorf met twee gekruiste sleutels en nog wel het embleem van de huidige paus. Dus toch het Vaticaan! Dom had veel zin om naar buiten te lopen en flink zijn gedacht zeggen tegen die Kurt Steinwalz, doch liet het zo omdat Doc dan mogelijk in problemen zou kunnen komen. Ten slotte had Doc kunnen regelen dat hij zijn zoektocht naar zijn duistere verleden kan verder zetten. Maar Dom zwoor zichzelf deze katholieke bietekwiet scherp in de gaten te houden...

*De volgende dag...*

De zwaar beladen auto van Dom trok nogal diepe voren in de natte moddergrond. Het had ondanks alle weersverwachtingen toch wat geregend vannacht en Dom hoopte maar dat ze niet vast kwamen te staan met slippende wielen. De tocht verliep gelukkig probleemloos maar wel nogal hobbelig en eindelijk bereikten ze het moeras die ze bij het vorige bezoek hadden overgestoken met een klein rubberbootje. Nu was het zaak al hun meegebrachte spullen over te zetten naar de oever op enkele minuten van de ruïne en het verborgen dodenakkertje.

“Kunnen we alles in één keer overzetten Willy? Deze rubberboot is twee keer zo groot als de vorige. Ik heb zonet de luchtcompressor aangesloten aan de autobatterij en ik laat de motor even verder draaien omdat dat ding nogal wat vermogen nodig heeft.”, merkte Dom op.

“Sorry Chef... dat worden drie overzetjes. Twee voor al onze spullen en het derde voor personenvervoer.”, grijnsde Willy. Doc lachte hartelijk.

Ook al was het acht uur in de morgen... de hitte van de dag begon zich langzamerhand te laten voelen. Het duurde ongeveer een klein kwartier eer de rubberboot klaar was voor gebruik. De compressor voelde warm aan toen Willy het ding loskoppelde en terug in de autokoffer legde. Dom hield zich bezig met het inladen van hun speleologie-spullen terwijl Doc alles rangschikte. Eerst zou Willy alle spullen overbrengen. De breedte van het moeras was circa zestig meter... Die zestig meter die Dom en zijn inspecteur hadden doorwaad. Datzelfde veen waar Willy bijna verdronken was door de zuigkracht van het moeras. (lees

*Deel II tetralogie 'De Duistere Orde der Witzusters', noot van de auteur).* Dom keek toe hoe zijn vriend met de meeste spullen naar de andere kant peddelde. Hij kon daarna zien hoe Willy alles uitlaadde en terugvoer naar hem en Doc. Een half uur later droegen ze de spullen met zijn drieën naar het dodenakkertje waar ze zich installeerden. Eigenlijk kon niemand hen nog zien vanaf de Blokkersdijk, afgeschermd door bomen en struikgewassen. Willy zette de tent op met een ontstellend gemak die Dom hogelijk verbaasde. Maar bij nader onderzoek rondom het open graf waar hij eerder het kleinnood had gevonden zag Dom iets wat hem allerm minst aanstond. Door de regen van deze nacht vond hij een vers voetspoor en niet zomaar één...

***Kurt Steinwalz, veiligheidsofficier van het Vaticaan maakte een nieuwe afspraak met schepen Lydia 'Patapouf' Verbeelen...***

*In tegenstelling tot vorige keer dat Steinwalz een afspraak bekwam met Patapouf in de hoedanigheid van een rogatoir agent met diplomatieke status, ging hij nu als gewoon buitenlands burger voor een bedrijf. Toen Verbeelen de naam op de afsprakenlijst zag staan schrok ze zich te pletter en brulde haar secretaris Kris Krabbé dat hij die naam van Steinwalz onmiddellijk dient te schrappen. Ze wilden niet meer geconfronteerd worden met die rotslechte gemenerik die haar pas gekochte dure spullen kapot scheurde. (lees Deel II van de tetralogie 'De Duistere Orde der Witzusters', noot van de auteur) Trouw als vanouds schrapte Krabbé de naam van Steinwalz maar hij vergat betrokkene op de hoogte te brengen en dat ging opnieuw problemen brengen voor de obese Patapouf...*

Steinwalz wist waar Dom en zijn twee vrienden naartoe gingen. Hij was er vannacht geweest maar had er niets gevonden en de open grafput ingaan trok hem niet bijster aan om dat 's nachts te gaan doen. En... je mocht immers zelf nooit de rust van de doden verstoren was een heilig adagium voor hem. Dat liet hij liever over aan anderen. Hij had de zerken en graven van het vervloekte dodenakkertje onderzocht en bestudeerd. Veel had Steinwalz er niet kunnen uit opmaken. Maar één graf viel hem dadelijk op. Het lag wat afgezonderd tegenover de ordelijke, in rijen gegraven dodenputten. Hij maakte er diverse foto's van met zijn smartphone,

stuurde ze MMS naar Sforza. Steinwalz vroeg zich terdege af wat de aartsbisschop van Milano hiervan zal zeggen. Heel eenvoudig zal het nooit worden. Dat graf werd allicht gegraven zoals de kerk rond 1700 voorschreef maar het leek Steinwalz ook veel te veel mis in de manier van begraven. Volgens de geschiedkundige vademecum werd een pastor altijd begraven zoals de kerk voorschrijft in die tijd. Hoofd naar het noorden gericht en voeten zuidwaarts. Aan de vorm van de put kon Steinwalz zien dat de pastor Cools, vooropgesteld dat hij hier begraven lag, met hoofd zuidwaarts en voeten noordelijk gericht. Dat strookte absoluut niet met de toenmalige vigerende regels van de katholieke kerk. Hij herlas zijn SMS boodschap met de foto en stuurde het vervolgens door.

*Eminentie,*

*Dit graf ligt wat afgezonderd op het voormalige 'Galgenberg'. Het is op een specifieke manier geordend zoals de Kerk voorschrijft, hoofd naar het noorden en voeten zuiden gericht. Andere graven werden kris kras aangelegd.*

*K.S.*

Steinwalz maakte zich geen illusies. Het moest het graf zijn van kapelaan Cools, meende hij. Uiteraard zou Cools omgekeerd begraven liggen zoals de gemaskerde il Camerlengo het had opgedragen aan zijn conquistadores in het oude Andouerpis, hoewel zoiets ten strengste verboden was. De vraag luidde of het gezochte zich nog tussen de overblijfselen bevond? Steinwalz hoopte het vurig. Hij vroeg zich af hoe hij het te weten zou kunnen komen zonder dat graf zelf te moeten exhumeren. Geen gemakkelijke opgave en monseigneur Sforza liet gewoon alles aan hem over, carte blanche dus. Soms was dat geen aangenaam werkje voor Kurt en zo'n graf van binnen onderzoeken hoort daar bij. Dat haatte hij echt.

Bij Patapouf zou hij een officiële aanvraag indienen gedurende een bepaalde periode werken te mogen uitvoeren voor proefboringen en dergelijke voor onderzoek van de Euraziatische tektonische plaat. Er was immers een afdeling van het Vaticaan die zich bezig houdt met aardbevingen controle en dergelijke. Dat werd in leven geroepen sinds de aardbeving van L'Aquila in 2009 in Italië die een kerk met vele gelovigen met de grond gelijk maakte. 278 doden! Kurt herinnerde

het zich nog als gisteren. Toen was hij nog een simpele paleiswachter van het Vaticaan. Maar eigenlijk was dit een met Sforza afgesproken voorwendsel.

Hij wist wel zeker dat Patapouf het zou weigeren. Maar vragen en aanvraag indienen heeft hij dan uitdrukkelijk wél gedaan mocht het ooit tot een juridische botsing lopen tussen het Vaticaan en de provincie van stad Antwerpen. Mooi meegenomen dus! Zijn tijd was te beperkt gezien de op stapel staande expeditie naar de Zwarte Zee in de buurt van het Slangeneiland met die Antwerpse rechercheur en zijn twee vrienden. (*lees Deel II van de tetralogie 'De Duistere Orde der Witzusters', noot van de auteur*) Steinwalz die echter van toeten noch blazen wist over de afzegging van de afspraak, bood zich stipt aan bij het kantoor van de eerste schepen. Secretaris Kris Krabbé schrok ontzettend toen hij commander Steinwalz zag binnenkomen, weliswaar niet in uniform maar gewone burgerkleding. Zijn Sig Sauer in de schouderholster was er helaas ook weer bij, merkte de man op. Maar doorgaans maakte Steinwalz gebruik van een oude Lüger omdat die bijzonder efficiënt zijn.

“Uwe excellentie... de heer commander Steinwalz biedt zich aan en wenst u onmiddellijk te spreken.”, mummelde Krabbé met bange stem. Een snerpande gillende vloek ratelde het smoorluid uit de intercom. En weer moest Steinwalz zijn oren afschermen tegen die loeiend donderende diamantstem van schepen Patapouf. Steinwalz overwoog even een extra arbeidsverzekering te vragen aan Aldo Sforza voor die aanval op zijn trommelvliezen van die corpulente trut.

“Onnozele darmtoerist ik heb u bevolen... GEEN STEENDINGES!”, brulde ze nog wat harder. Dat vrouwmens beschikte over echte blaasbalgen van longen, meende de commander wrang. Toch zal hij haar spreken, koste wat kost. Hij zal alleen met een schriftelijke weigering aangevuld met de juiste redenen van weigering terug weggaan. De commander grinnikte bij het idee dat dit alles slechts een farce was.

“M-m-meneer w-w-wilt n-niet weg-weg-weggaan, U-u-uwe Ex-ex-excellentie.”, hakkelde Krabbé doodsbang. Een knalharde bonk op de tafel van Patapouf galmde uit de intercom. Plots vloog de deur van haar kantoor open en Patapouf stampvoette naar de wachtzaal.

“Luister eens hier stinkende vlekkerige darmflorafliuter... ge zet hier geen apenpoot van u meer binnen. Vanaf vandaag zijt gij definitief personno gratis, goed gesnopen hangbuikvarkenkonteneuker? Loempe, stoemme afgelebbelde

kwabaal!”), brulde ze zo hard ze maar kon om Steinwalz te overbluffen. Steinwalz prees zichzelf dat hij in de gauwte oordopjes had gekocht en zonet opgezet. Maar zelfs dan nog deed haar getier pijn in zijn oren. Wat kon die vette teef knalhard brullen!

“Bent u nu eindelijk uitgetierd madam? Ik kwam enkel voor een toestemming om aardbevingscontroles van de Euraziatische plaat te kunnen doen op bevel van mijn werkgever. Enne... het is niet personno gratis maar ‘*persona non grata*’ begrijpt u madam de schepen?”, corrigeerde hij haar rustig en spottend.

Ze ontplofte weer en begon met beide voeten op de grond te trappelen van colère. “Van onder mijn ogen uit lelijke olifantenschimmelslurf... vort... vort, weg, weg hier! Die toestemming kunt ge steken in je stinkende diarree-hol!”, bralde ze zo luid als mogelijk. Steinwalz stond op met een spottende grijns van oor tot oor. Hij had het gesprek op zijn smartphone opgenomen en liet het haar beluisteren.

“Zoals u ziet heb ik uw blasfemisch bolwangig gesnater opgenomen en overweeg dit te sturen naar de rechtbank van de eerste aanleg met een strafklacht tegenover uw persoon. U heeft me zwaar beledigd en zoiets laat ik niet onbestraft gebeuren. Dag madam de schepen... tot binnenkort in de rechtbank.”, grijnsde commander Kurt Steinwalz lachend. Patapouf zei niets meer en stampvoette terug naar haar kantoor. Haar toeslaande kantoordeur kon je tot ver in de omtrek horen. Hij had het gesprek speciaal opgenomen om haar een hak te zetten. Patapouf had immers klacht neergelegd bij het Vaticaan tegen hem wegens het vernietigen van haar pas gekochte dure luxe spulletjes. Het had Steinwalz een zware berisping opgeleverd. Die ging dat zich nu verhalen op deze dikke obese schreeuwtrien. Een toestemming om proefboringen te verrichten was immers alleen maar een voorwendsel geweest. De Kerk kon nu per kerende strafklacht tegen haar indienen wegens het diep beledigen van een hoge veiligheidsfunctionaris met diplomatieke status (die hij op dat moment niet had) in een rogatoire opdracht. Monseigneur Sforza kon dit keer echt tevreden zijn, wist Steinwalz grinnikend. Dit keer kwam dat stom dik octopusachtig viswijf er niet best uit. Zo... dat was goed afgelopen. Nu zou hij zich verder bezighouden met het bespieden van die rechercheur Dominique Degryse. Hij besloot op de nacht vóór Dom op speleologische tocht ging, iets specifiek te leggen op dat aparte graf zodat die rechercheur ertoe kon besluiten dat graf te exhumeren. Steinwalz wreef in zijn handen. Dat wilde hij echter voor geen geld missen. Hij zou de rechercheur en zijn acolieten vanop

afstand scherp in de gaten houden. Hij vroeg zich af of hij een drone zou gebruiken of een scherpe lange afstand verrekijker. Ach... hij zou wel zien. Steinwalz had immers talrijke mogelijkheden tot zijn dienst om die drie scherpzinnige mensen te bestuderen. Maar de commander maakte zich geen illusies. Die drie zijn zeer achterdochtig en kunnen zonder dat je het weet snel in de gaten hebben dat ze gevolgd werden. Eigenlijk bewonderde Steinwalz hen omwille hun strategisch wantrouwen en de manier hoe ze daarmee omgaan. De commander zou hen liever in zijn ploeg hebben en behoorlijk opleiden. Die rechercheur had sowieso een militaristische visie, net als hij, vond Steinwalz. Zulke mensen laten zich op geen enkele wijze bedotten. De commander houdt van dit soort mensen. Hij vroeg zich af of hij ooit bevriend kon worden met die drie slimmeriken. Hij hoopte het wel maar daar kon nu helaas geen sprake van zijn...

***Dom had een vers voetspoor ontdekt toen hij zich met zijn twee vrienden installeerden bij het kleine boskerkhofje in het Verdronken Land van Saefthinge...***

*Doc had de tent opgezet en Willy hield zich bezig met het installeren van de benodigde communicatie-apparatuur. De voorbereidingen duurden een hele voormiddag. Dom vloekte omdat er zoveel tijd in kroop alles op orde te hebben. Hij legde de westsuits klaar die hij en Willy zouden aantrekken alvorens de open grafput in te gaan. Toen zag Dom iets wat hij niet verwachtte... een voetafdruk... verder nog één... Wie was hier in dit godvergeten gat geweest en nog wel pas onlangs? De voetsporen leidden naar een graf dat wat afgezonderd lag en niet in dezelfde richting lag als de andere. Zou daar het graf van de geëxcommuniceerde kapelaan Cools zich kunnen bevinden. Wat had dat te betekenen? Dom wist het niet. Hij liep naar dat vreemde graf en daar lag iets... iets bijzonders...*

“Hee Dom... je staat daar te suffen jongen. Kom eens helpen!”, riep Doc terwijl hij zijn labo-spullen rangschikte en klaarzette. Maar Dom reageerde er niet op. Zijn blik bleef onveranderlijk in dezelfde richting te staren. Doc begreep dadelijk dat de rechercheur iets moet hebben gezien. Hij stond op en liep naar Dom.

“Wat zie je nu? Is er iets? Voel je je wel goed?”, wilde Doc weten. Dom schudde het hoofd en wees plots op de modderige grond. Toen begreep de schouwarts het... voetsporen en nog wel erg vers. Er was dus iemand in de buurt die hier niets te zoeken had. Dom knielde neer om de sporen beter te bekijken. Het waren stevige wandelschoenen, speciaal geschikt om alpentochten te maken... bergschoenen dus.

“Hmm... er loopt dus iemand rond. Misschien een wandelaar die verdwaalde?”, meende Doc te weten maar Dom schudde ernstig het hoofd.

“Nope Doc... bekijk de afdruk van de hiel.”, maande de rechercheur zijn vriend aan. Hij wees naar het speciaal patroon op de zoolgroeven. Doc zag het niet, hoezeer hij zich ook inspande. De schouwarts bleef maar turen naar het voetspoor, maar herkende er niets op.

“Maar allez Doc... bekijk die groeven. Bekijk die tekening. Wat zie je dan?”, vroeg Dom peinzend. De schouwarts spande zich erg in maar kon er helaas niets van maken. Voor hem waren dat gewone zoolgroeven van stevige bergbottinnen.

“Hierzie...”, mompelde Dom en hij wees uitdrukkelijk naar de speciale afdruk van de zoolgroeven. Toen zag Doc het... het patroon leek op een bijenkorf en de sterretjes kruiselings eronder leken op sleutels.

“Vaticaan!”, riep Doc geschrokken. Dom maande zijn vriend stiller te spreken met heftig wuivende handbewegingen. Doc begreep het. Die loebas kon zich ergens verschuilen en hen in de smiezen houden. Hij verontschuldigde zich. Dom schudde glimlachend het hoofd en wees naar de volgende voetsporen die naar een afgezonderd graf leidden. Beide mannen liepen er naar toe en Willy kwam hen hollend tegemoet met kompas. “Dat graf ligt helemaal anders gerangschikt dan degenen die hier min of meer ordelijk werden gegraven. Doc nam plots Willy’s kompas en bekeek de noordelijke richting.

“Ik snap het misschien. De andere graven zijn niet katholiek christelijk aangelegd maar dit hier wel. Kijk maar... de andere graven liggen noordwest-westelijk en dit hier pal noord. Misschien ligt hier de gefolterde kapelaan Cools begraven, althans als we het Schotschrift van Nele Van Dorsmael... eum... de passage van pastor Marcus mogen geloven. Maar kijk... het is geen opgehoopt graf en het kruis lijkt afgebroken te zijn.”, zei Doc wijzend naar een afgebroken en vermolmd, groen uitgeslagen plankje.

“Als je gelijk zou hebben, Doc, zou daar ergens ook het skelet van novice Franciskus er moeten liggen. Kijk ik heb de desbetreffende passages over dat dodenakker uitgeprint.”, vertelde Dom die de passage dicteerde.

*... Hij trachtte zich met de moed der wanhoop los te rukken maar de kist leek plots veel te zwaar en hoe meer hij bewoog, hoe dieper de lijk-kist zijn gezicht in de klei drukte. Het was echt alsof dit vreselijke ding hem wilde vermoorden, dacht Franciskus in wilde paniek. De jonge kapelaan kon niet meer ademen en spartelde wild met uitstekende armen. De kist woog buitenmatig zwaar. En hoe meer hij bewoog en spartelde, hoe dieper de kist zijn lichaam de grond in perste (...) De onverbiddelijke doodskist zoog zich almaar vaster in de drassige kleimodder in het donkere graf en het gezicht van de arme kapelaan dieper in de natte modder duwend... duwend... pressend... centimeter na centimeter. Franciskus begon wild te schudden, te bonken en toch bleek de door God vervloekte doodskist zijn gezicht onverbiddelijk telkenmale dieper en dieper in de grond te persen. Bijna zijn gehele hoofd lag onder in de drassige plas. Franciskus voelde zich stikken en zijn lichaam snakte heftig naar lucht... die heerlijke bevrijdende lucht... die maar niet kwam. Hij trachtte zich voor de zoveelste keer wild met zijn armen te zwaaien omdat hij ontzettend verzwakt was. Een laatste almaar zwakker wordende beweging... en de jonge kapelaan stierf even later een gruwelijke verstikkingsdood...*

*(lees Deel II van de tetralogie 'De Duistere Orde der Witzusters', noot van de auteur)*

“Zie je? Heel die passage had me sterk aangegrepen. En als ik gelijk heb... lig daarbeneden het skelet van die jonge kapelaan–novice Franciskus.”, concludeerde Dom peinzend. Maar als dat zo is... is dat kleinoed dan ook van Cools of is het van een andere overledene die met hun zaak totaal geen uitstaan hebben?

“Dan ligt die dood gefolterde kapelaan Cools dààr niet begraven?”, schrok Willy op. Dom knikte instemmend. Hij knielde neer op zijn hurken voor het graf terwijl hij naar Doc en Willy keek.

“Inderdaad... Het kleinoed dat ik vond lag in dat andere open graf, waar we onze spullen hebben gezet en waarin ik gedonderd was. Dàt moet het graf geweest zijn

van kapelaan Cools... of het was van iemand anders. Dat zijn resten en zelfs zijn kist er niet meer in lagen klinkt nogal bevreemdend maar ik denk niet dat grafrovers dit konden gedaan hebben, getuige dat uitgegraven gangenstelsel dat we wilden onderzoeken. Dat stelsel moest al hebben bestaan vóór Cools daar begraven zou worden. Ik vermoed dat het de Witzusters zelf waren die het lijk van Cools hebben meegenomen zonder aandacht te schenken aan wat die gemaskerde calificadore, broeder Azazel, na Cools' dood in zijn buik naaide. Maar... ik denk echter wel dat ze dat kleinood zochten en echter nooit gevonden hebben. Ik heb het overigens gevonden tussen omgewoelde leem... omgewoeld door mijn val in dat gat.", schoolmeesterde Dom nadenkend. Doc knikte. Het was alleszins erg logisch. Dan blijft de vraag wat ze met dat ding zouden hebben gedaan? En waar is het lijk van de pastor als dat kleinood in zijn lichaam werd genaaid, direct na zijn folterdood?

Inderdaad mogelijk wat Wicca-achtige rites voltrekken samen met een mensenoffer alsook die getande sikkels? Doc uitte zijn gedacht. Dom haalde zijn schouders op. "Allemaal erg logisch en alleszins mogelijk. Donc... of we die kwestieuze vraag ooit met zekerheid kunnen beantwoorden blijft gissen tot sint Juttemis, vrees ik.", merkte de rechercheur mismoedig op.

"Blijft nu de zaak... wat gaan we het eerst doen? Dat skelet van kapelaan–novice Franciskus uitgraven en checken? Of nu dadelijk dat gangenstelsel onderzoeken?", wilde Willy weten. Dom vond het een goede vraag doch schudde het hoofd.

"Nope... dat loopt niet weg. Eerst even uitvogelen waarnaar die gangen ons leiden. Als ik het correct heb, komen we sowieso uit in die catacomben van dat vervallen klooster waar we de hallucinatie van Pietje de Dood gezien hebben. En die nis waar mijn tweelingzus Donia's lichaam na haar dood moest worden bijgezet.", bromde de rechercheur nadenkend.

"Oké... maar wat bent u daar van plan Chef?", vroeg Willy die huiverde bij de gedachte alweer in die donkere en lugubere catacomben te moeten vertoeven voor onderzoeken. Hij was nog steeds niet die gruwelijke doodsangst vergeten nadat de Chef en hijzelf een verschrikkelijk levensechte hallucinatie van de '*Grim Reaper*' hadden gezien. Wat deed dat monster daar beneden? En wat deed het als een wolkachtige mist in Frahan? Willy was ervan overtuigd dat dit wezen, als het echt de '*Grim Reaper*' was, hij en de Chef niet meer hadden geleefd. Het moest dus

een zinsbegoocheling geweest zijn. (*lees Deel II van de tetralogie 'De Duistere Orde der Witzusters', noot van de auteur*) Maar dat kon Willy niet meer accepteren. Daarvoor hebben ze al teveel meegemaakt!

“Ik wil weten hoe men er eeuwen geleden een correcte voorspelling konden doen over mijn tweelingzus. Op de plaquette stond haar, en derhalve ook de mijne, juiste geboortedatum 19 januari 1972. Dezelfde type van plaquette met mijn naam en geboortedatum vonden we in dat enorme ondergrondse familiemausoleum op het Schoonselhof. Wat is daar in godsnaam de bedoeling van? Ik snap er echt de ballen van. Ik ben maar een gewone jongen, geen Christus of godheid. Heb ik een bepaald doel op deze aardkloot? En de hechte vriendschap met jou en Doc heeft ook ergens een doel in dat opzicht bekeken... maar wàt... wàt in godsnaam?”, vroeg Dom zich luidop af met veel emotionaliteit in zijn stem. Doc legde troostend zijn hand op Doms schouder. De schouwarts begreep de tweestrijd van zijn jongere vriend maar al te goed. Het was dan ook een zeer merkwaardige samenloop van vreemde omstandigheden waar niemand een touw kon aan vast knopen. Nooit eerder hadden de drie vrienden een zulk onontwarbaar kluwen van onsamenhangende gegevens gekend. En de vraag luidt of ze het wel ooit kunnen oplossen? Doc vreesde echter van niet.

“Ik voel met je mee jongen. Het is inderdaad geen makkelijke kwestie. Ik voel me zeker met je verbonden al was het door het verdwijnen van mijn broertje Marcootje te Frahan.”, mompelde Doc nadenkend. Dom keek zijn goede vriend de schouwarts aan met grote ogen. Uiteraard had Doc gelijk. Alles hangt met alles samen. Het kon gewoon niet anders. Maar waar is het correcte ontbrekende puzzelstukje dat alles vloeiend in mekaar zou zetten? Dom zag het gewoon niet zitten. Was er wel een ontbrekend puzzelstuk? Maar opgeven lag helemaal niet in zijn aard. Hij gaf nooit op zowaar hij Dominique Degryse heette.

“We gaan nu even een boterham eten en dan snel dat godverdomde hol in. Veel tijd hebben we helaas niet meer. We hebben veel tijd verloren aan het overbrengen van alle spullen. Dus snel nu!”, stelde Dom voor. Willy en Doc knikten instemmend.

Het campingtafeltje was nogal klein uitgevallen maar het lukte wel. Doc had een Six pack cola geopend en gaf Dom en Willy elk twee blikjes. Het was warm genoeg om zich te pletter te zweten, vond Dom. Maar zo meteen gingen ze de grond in en daar was het vrij koel. Dom kauwde op een knakworst en staarde